

AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE

HUDEBNÍ A TANEČNÍ FAKULTA

Hudební umění

hoboj

DIPLOMOVÁ PRÁCE

**FILHARMONIE BOHUSLAVA MARTINŮ -
HISTORIE A SOUČASNOST**

Monika Dedičová

Vedoucí práce: odb. as. Liběna Séquardtová

Oponent práce: odb. as. Jana Brožková

Datum obhajoby: 5. červen 2018

Přidělovaný akademický titul: MgA.

Praha, 2018

ACADEMY OF PERFORMING ARTS
MUSIC AND DANCE FACULTY

Music art
oboe

MASTER'S THESIS

**THE HISTORY AND THE PRESENT OF BOHUSLAV MARTINŮ
PHILHARMONIC ORCHESTRA**

Monika Dedičová

Leader: odb. as. Liběna Séquardtová

Examiner: odb. as. Jana Brožková

Date of Graduate: 5. June 2018

Academy Degree: Master of Art (MgA.)

Prague, 2018

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci na téma

Filharmonie Bohuslava Martinů – historie a současnost

vypracoval(a) samostatně pod odborným vedením vedoucího práce a s použitím uvedené literatury a pramenů.

Praha, dne

.....
podpis diplomanta

Upozornění

Využití a společenské uplatnění výsledků diplomové práce, nebo jakékoliv nakládání s nimi je možné pouze na základě licenční smlouvy tj. souhlasu autora a AMU v Praze.

Abstrakt

Tato diplomová práce se zabývá vznikem a vývojem Filharmonie Bohuslava Martinů, která v současné době patří k nejvýznamnějším orchestrům v České republice. Obsahuje také informace o městě Zlín - o jeho historii, současnosti a o vývoji hudebního života města.

Abstract

This diploma thesis deals with the origin and evolution of Bohuslav Martinů Philharmonic Orchestra which belongs to the most famous orchestras nowadays in the Czech Republic. The abstract contains also informations about city Zlín, its history, present days and the evolution of music and city's musical life.

Poděkování

Velké poděkování patří všem, kteří mi s touto prací pomohli, ať už šlo o jakoukoli poznámku, připomínku, úpravu, překladatelskou činnost a především podporu a důvěru.

Obsah

Úvod.....	1
1. Zlín.....	2
1.1 Historie města Zlín.....	2
1.2 Hudební život ve Zlíně.....	2
2. Vznik a vývoj zlínské filharmonie.....	5
2.1 Počátky filharmonie.....	5
2.2 Filharmonie po roce 1948.....	7
2.3 Filharmonie po roce 1989.....	17
3. Hudební festivaly.....	21
3.1 Talentinum.....	21
3.2 Harmonia Moraviae.....	22
4. Výchovné koncerty.....	24
5. Zájezdová činnost Filharmonie Bohuslava Martinů.....	26
5.1 Zahraniční zájezdy.....	26
5.2 Zájezdy v rámci České republiky.....	29
6. Koncertní sály Filharmonie Bohuslava Martinů.....	30
6.1 Dům umění.....	30
6.2 Kongresové centrum.....	30
7. Šéfdirigenti Filharmonie Bohuslava Martinů.....	32
8. Aktuální seznam členů Filharmonie Bohuslava Martinů.....	37
9. Hobojová skupina Filharmonie Bohuslava Martinů.....	41
9.1 Členové hobojevé skupiny od vzniku Filharmonie Bohuslava Martinů.....	41
9.2 Současná hobojevé skupina Filharmonie Bohuslava Martinů.....	42
10. Diskografie Filharmonie Bohuslava Martinů.....	44
Závěr.....	52
Seznam použité literatury.....	53
Přílohy.....	54

Úvod

Na následujících stranách bych velmi ráda čtenáře seznámila s jedním z nejvýznamnějších orchestrů České republiky, a to s Filharmonií Bohuslava Martinů. Toto hudební těleso sídlí ve Zlíně a již přes 70. let trvá jeho tradice.

Jedním z důvodů, proč jsem si pro svou diplomovou práci vybrala téma Filharmonie Bohuslava Martinů, je skutečnost, že jsem od roku 2013 členkou její hobojevé skupiny. Za těch 5 let plných zkoušek, koncertů a zájezdů jsem měla možnost setkat se s celou řadou umělců, zahrát si pod taktovkou různých dirigentů a seznámit se s hudebníky, pro které se hudba stala neodmyslitelnou součástí života.

V 1. kapitole své práce se věnuji historii města Zlína a jeho hudebnímu životu. Dále pokračuji kapitolou věnovanou filharmonii – od samého vzniku až po současnou podobu. Dalším bodem jsou hudební festivaly pořádané filharmonií, které probíhají pravidelně každý rok. Téma výchovných koncertů rozebírám v následující kapitole a je neméně důležitou součástí filharmonie, jelikož se díky nim dostává hudba novým generacím školního věku. Dále popisuji oblast zájezdové činnosti orchestru, a to jak v rámci České republiky, tak v zahraničí. V práci také naleznete aktuální seznam členů filharmonie a nahlédnutí do hobojevé skupiny. Závěr patří krátkým životopisům dirigentů a po nich následuje diskografie Filharmonie Bohuslava Martinů.

1. Zlín

1.1 Historie města Zlín

S městem Zlín, které leží v údolí řeky Dřevnice na rozhraní Hostýnských a Vizovických vrchů, je spjata první zmínka s rokem 1322. Od svého vzniku až do poloviny devatenáctého století nebylo město příliš významné a obyvatelé se zabývali především zemědělstvím. Situace se pomalu začala měnit v poslední třetině devatenáctého století, kdy se v roce 1841 Zlínu přiblížil železniční tah mezi Vídní a Přerovem. V roce 1886 se městu dostalo telegrafního připojení a také vznikla Občanská záložna.

Velký převrat nastal o osm let později. V roce 1894 založili obuvnickou firmu sourozenci Anna, Antonín a Tomáš Baťovi. Díky podnikatelskému talentu dokázal Tomáš Baťa svou továrnu i město přebudovat do nečekaných rozměrů. Na konci devatenáctého století žilo ve Zlíně něco přes dva a půl tisíce obyvatel, ve třicátých letech dvacátého století se počet navýšil na více než 30 tisíc. Po roce 1926 byl Zlín moderní město, které mělo a má dodnes svoji typickou funkcionalistickou architekturu - „baťovské domky“¹.

V roce 1932 Tomáš Baťa tragicky zemřel při leteckém neštěstí. Vedení závodů převzal jeho nevlastní bratr Jan Antonín Baťa, který výrobu obuvi ještě rozšířil. Díky němu byla obohacena i zlínská kultura, konkrétně o produkci filmových ateliérů². Po válce došlo ke znárodnění Baťových závodů a došlo ke změně jejich názvu na Svit n.p. Novému názvu se nevyhlo ani město, které neslo od 1.ledna 1949 jméno Gottwaldov³. Tento název byl opět změněn na Zlín s příchodem roku 1990. Státní podnik Svit a.s. Zlín ukončil výrobu obuvi z důvodu vyhlášení konkurzu v roce 2000.

V současné době je Zlín významným kulturním, průmyslovým a obchodním centrem východní Moravy. Žije v něm necelých 75 000 obyvatel.

1.2 Hudební život ve Zlíně

Počátky hudebního a kulturního života ve Zlíně můžeme dohledat v historických pramenech již od dob vzniku literátských bratrstev v době

1 „Baťovské domky“ - stavby určené zaměstnancům Baťových závodů

2 Filmové ateliéry – firma Baťa založila vlastní studio reklamního filmu

3 Gottwaldov – tento název neslo město Zlín v letech 1949 – 1989 podle prvního československého komunistického prezidenta Klementa Gottwalda (1896 - 1953)

předbělohorské. K většímu rozvoji došlo asi v polovině devatenáctého století ve spolkové činnosti. Divadelní spolek patří k jednomu z nejstarších zlínských spolků. Jeho činnost byla povolena v roce 1869. Od roku 1886 to byl také spolek Čtenářský, který měl pro kulturní život města velký význam. Dále Sokol, jehož vznik je datován k roku 1898. Vzájemná spolupráce Čtenářského spolku a měšťanského pěveckého sboru, který vznikl v roce 1896, vyvrcholila provedením Fibichovy Jarní romance v roce 1902. Účinkovalo 92 zpěváků a 50 instrumentalistů. Později došlo k realizaci Smetanovy České písně či Dvořákovy Svatební košile.

S odchodem hudebníka Jana Papouška⁴ začal ve Zlíně hudební život pomalu upadat. Za zmínku stojí Leopold Král⁵, který založil smyčcové kvarteto. Příležitostně byl soubor rozšířen o další hráče na salonní orchestr, ale aktivita orchestru nebyla veliká.

S příchodem první světové války kulturní život ve Zlíně zcela pohasl. Brzy po válce se situace změnila, v roce 1920 došlo k založení Pěvecko – hudebního spolku Dvořák, který patřil ve dvacátých a třicátých letech k nejvýznamnějším organizátorům kulturního a hudebního dění ve Zlíně. V roce 1940 byl spolkem uspořádán festival Český hudební máj, na který byla mimo jiné pozvána Česká filharmonie s dirigentem Václavem Talichem.

Během druhé světové války pořádal spolek také Zlínské hudební neděle, kde se tehdy představila řada vynikajících umělců. Spolek Dvořák byl nejvýznamnější hudební institucí až do konce čtyřicátých let, poté byl vystřídán nově vzniklou filharmonií. Myšlenka založit ve Zlíně orchestrální těleso se objevovala již na konci devatenáctého století. S příchodem roku 1883 vznikla Zlínská muzika, která hrála pod vedením Josefa Limanovského⁶, také pod názvem Podřevnická. Ve dvacátých letech v orchestru působilo asi 30 hráčů na dechové nástroje a s vedením Josefa Viktorina soubor vystupoval pod názvem Dalibor. Při některých vystoupeních bylo těleso doplňováno hráči na smyčcové nástroje, kteří nejčastěji přicházeli z komorního kroužku Leopolda Krále.

Další krátkodobý pokus o vytvoření symfonického orchestru ve Zlíně je spojen se jménem brněnského dirigenta Vilibalda Rubínka⁷, který svého času přechodně

4 Jan Papoušek – (1859 – 1925) – pedagog, sbormistr, kapelník, skladatel a sběratel lidových písní

5 Leopold Král – (1875 – zemřel ve Zlíně) městský zdravotník

6 Josef Limanovský – (narozen v Bánově – zemřel ve Zlíně) tajemník města Zlín, právník

7 Vilibald Rubínek – (1900 – 1975) – dirigent, sbormistr a pedagog

působil jako sbormistr spolku Dvořák. Na přelomu let 1925 a 1926 s orchestrem úspěšně provedl několik symfonických koncertů. Na počátku dvacátých let vznikla Hudba Baťa. Opět šlo o dechový soubor využívaný nejčastěji při firemních slavnostech, také byl příležitostně doplňován o smyčcové nástroje a hrál mimo jiné jazz. Na dirigentském postu se představil Zdeněk Chalabala⁸, kterého vystřídal ve třicátých letech Adolf Hub⁹ (původně člen spolku Dalibor), jemuž se podařilo zvýšit úroveň orchestru. Další v pořadí byl František Hala, pozdější šéf tanečního orchestru Závodního klubu Svit Gottwaldov, a ve třicátých a čtyřicátých letech Gustav Hauptvogel¹⁰, pod jehož vedením se Hudba Baťa rozšířila na padesátičlenný orchestr a dosáhla tak největšího veřejného ohlasu. Velmi úspěšné pak byly „monsterkoncerty“, na nichž těleso vystupovalo společně s orchestry z Přerova a Olomouce. Ve všech zlínských orchestrech v té době docházelo k určité personální propojenosti.

8 Zdeněk Chalabala - (1899 – 1962) – dirigent, klavírista, houslista, pedagog a hudební publicista

9 Adolf Hub – za svého života působil jako dirigent také v Olomouci, Lublani, Vídni a Rumunsku

10 Gustav Hauptvogel – (1886 – 1958) – harfista, skladatel a kapelník

2. Vznik a vývoj zlínské filharmonie

2.1 Počátky filharmonie

Z 1. kroniky Filharmonie Bohuslava Martinů se můžeme dočíst, že po druhé světové válce, již 1.června 1945, byl založen profesionální dechový orchestr NP Baťa. V té době čítal na 46 členů a funkci dirigenta zde zastával Gustav Hauptvogel. V repertoáru byla kromě dechové hudby také hudba jazzová. Jelikož však mnozí členové ovládali hru na více nástrojů, byl tedy program od konce září 1945 doplněn o hudbu smyčcovou.

Orchestr se ale potýkal s dvěma zásadními problémy:

1. získat dirigenta zkušeného řídit symfonický orchestr
2. doplnit orchestr o hráče na všechny hudební nástroje

Velký podíl na vzniku filharmonie ve Zlíně měl zajisté pianista a hudební pedagog Václav Laňka. Ve třicátých a čtyřicátých letech zažil mnoho úspěchů jako člen Zlínského tria, které tvořili pedagogové z Městské hudební školy Dvořák. Po druhé světové válce inicioval v bývalé Baťově továrně vznik kulturního referátu. Již jako jeho zaměstnanec přispěl velkým dílem k vytvoření podnikového orchestru a v téže době také závodního divadla (dnešní Městské divadlo Zlín). Díky svým kontaktům se Václavu Laňkovi podařilo vyřešit situaci s vedením orchestru, a to v podobě devětačtyřicetiletého dirigenta Rudolfa Kvasnici, který do té doby zastával funkci dirigenta orchestru Národního divadla v Brně, díky čemuž měl bohatou zkušenost s baletní, operní a operetní hudbou. Zlínskému orchestru byl představen 2. dubna 1946 a již následujícího dne začala zkouška na první veřejné vystoupení.

Pro všechny to byla práce velmi náročná, často docházelo k osmihodinovému zkoušení ve dvou směnách. Původní Kvasnicův záměr byl doplnit orchestr o amatérské hudebníky a rok zkoušet, než těleso poprvé veřejně vystoupí. Tlak okolí byl veliký, všichni chtěli brzy znát výsledky jeho práce a tak se rozhodl provizorně doplnit orchestr o členy brněnského rozhlasového orchestru a s jejich pomocí uskutečnit první koncert. Zkoušky probíhaly takřka měsíc. Zlínský symfonický orchestr národního podniku Baťa se poprvé veřejnosti představil 30. dubna 1946 v sále Velkého kina. Zazněly tyto skladby:

Antonín Dvořák – výběr ze Slovanských tanců

Bedřich Smetana – předehra k opeře Prodaná nevěsta

Zdeněk Fibich – orchestrální selanka V podvečer

Antonín Dvořák – opět výběr ze Slovanských tanců

Koncert měl velký úspěch a nadšené okolí se brzy dožadovalo dalších vystoupení. Rudolfu Kvasnicovi tak nezbývalo, než se obrátit na Břetislava Bakalu, tehdejšího šéfdirigenta brněnského rozhlasového orchestru, se kterým se domluvil na prozatimní, avšak pravidelnou výpomoc přibližně třiceti brněnských hráčů.

Dalšího hudebního vystoupení se veřejnosti dostalo 25.června 1946. Poprvé se před orchestrem objevili sólisté – Marie Bakalová – zpěv, Hynek Kašík – příčná flétna. Od září 1946, tedy v nadcházející sezóně, byl již naplánován cyklus osmi abonentních koncertů. Kromě toho měl orchestr v repertoáru také populární koncerty a rovněž vystupoval při podnikových oslavách jako dechová hudba. Téhož roku začalo těleso vystupovat i v okolních městech, výjimkou ale nebylo ani hraní v sokolovnách či hospodách. Práce neubývalo, a tak byl původní Kvasnicův plán (doplnit orchestr profesionálními hudebníky) pozměněn. Musely se vytvořit takové podmínky, aby mohli do Zlína přijít zkušenější hráči z jiných měst a absolventi hudebních škol, což znamenalo vyřešit otázku ubytování.

Zájem o abonentní koncerty narůstal, průměrná návštěvnost večerů byla 2000 posluchačů a vystřídali se sólisté např. Libor Hlaváček – housle, Miloš Sádlo – violoncello, Jaroslav Kvapil – klavír aj. V podání orchestru zazněly například již zmíněné Slovanské tance, ale také Slovácká suita Vítězslava Nováka, Dvořákova symfonie č. 9 e moll Z Nového světa či Smetanova Má vlast. Kritika hodnotila výkony orchestru vcelku velmi pozitivně, byl oceněn především zvuk a precizní provedení skladeb. Recenzenti však často neopomíjeli připomenout, že mají na úspěchu velkou zásluhu pozvané výpomoci z Brna a že by bylo velmi záhodno doplnit co nejdříve orchestr vlastními hráči. Rok po vzniku tělesa se počet členů moc nenavýšil, stále šlo jen o 36 hráčů. Většinou se jednalo o původní členy Hudby Baťa a jen dalších pět jich přišlo po založení symfonického orchestru. Nastudování nových skladeb zabralo pořád poměrně dost času, většinou tři až čtyři týdny.

2.2 Filharmonie po roce 1948

V létě v roce 1947 byl hudebníkům představen jako druhý dirigent Vladimír Matěj¹¹, který pedagogicky působil na Městské hudební škole Dvořák a byl rovněž dirigentem tamějšího orchestru. Změna se také týkala názvu orchestru, v nové sezóně se představil jako Zlínská filharmonie. Šlo ale o změnu velmi krátkou, po pár měsících došlo v prosinci 1948 k dalšímu přejmenování, tentokrát na Filharmonie pracujících. Nebyla to jen filharmonie, které se dostalo nového jména, o pár dní později se z města Zlín stal Gottwaldov a národnímu podniku Baťa se dostalo názvu Svit.

Členové Filharmonie pracujících v roce 1948:

Dirigent – Rudolf Kvasnica

Druhý dirigent – Vladimír Matěj

1.housle: Karel Říha
Adolf Skupník
Richard Wachtl
Jan Večerka
Adolf Semerák
Rudolf Horáček

2.housle: Jaroslav Jakeš
Leopold Přibyl
Oldřich Drahoš
Antonín Glomb
František Linhart
Jan Mikšík

Viola: Rudolf Matuška
Ludvík Skřivánek
Josef Bartoš
Josef Řepa

¹¹ Vladimír Matěj – (1920 – 2005) – působil jako dirigent také v Karlovarském symfonickém orchestru, v roce 1968 emigroval do Švédska

Violoncello: Zdeněk Jindra
Rudolf Hlaváček
Julius Lauterbach
Rudolf Tvarůžek

Kontrabas: František Červinka
Jan Červený
Karel Munzar
Josef Dusík
Josef Batěk

Klarinet: Josef Pochman
František Bršlica

Flétna: Antonín Cerha
Albert Drštička

Hoboj: Ladislav Michalík
Miloslav Šlapal

Fagot: Josef Ducháček

Trubka: Jaroslav Novotný
František Šebesta

Pozoun: František Mach
Josef Cygonek
Jaroslav Střítežský
Václav Vait

Tuba: Jaroslav Koudelák

Lesní roh: Oldřich Grunt

Bohumil Mazoch

Emil Krupica

Harfa: Gustav Hálek

Bicí: Liboslav Bartošek

Ludvík Kantor

Josef Garažia

Pomocná síla: Metoděj Huf

Na začátku sezóny 1949 – 1950 vystoupila Filharmonie pracujících na Dnech gottwaldovské kultury v Domě umělců v Praze. Ve stejném roce začaly ve filharmonii vznikat první komorní soubory, například dechový kvintet či harfové trio a tato seskupení také veřejně vystupovala. V rámci celého orchestru začaly od března 1949 probíhat výchovné koncerty. Program byl tvořen převážně hudbou populární, ale časem došlo i ke klasickému symfonickému repertoáru.

V nedalekých Luhačovicích vystoupil orchestr během lázeňské sezóny v roce 1950, denně hráli většinou dva koncerty pro místní pacienty a rekreanty. Z této události se stala tradice a orchestr jezdil do Luhačovic pravidelně až do konce šedesátých let. Členové Filharmonie pracujících museli být až do roku 1950 vedení též jako zaměstnanci národního podniku Svit. Jednalo se však o pouhou formalitu a vedení podniku nijak nezasahovalo do aktivit filharmonie.

Od sezóny 1951 – 1952 došlo ke změně názvu Filharmonie pracujících na Symfonický orchestr kraje Gottwaldovského. Také počet členů orchestru v roce 1952 vzrostl, asi na šedesát hudebníků a tudíž nebylo potřeba výpomocí, které do té doby pravidelně přijížděly z Brna.

Na začátku padesátých let filharmonie zaznamenala pokles návštěvnosti koncertů. Důvodem byl nezájem ze strany lidí, kteří nesli zodpovědnost za kulturní vyžití města. Odmítali řešit praktické otázky ohledně chodu filharmonie a rovněž se ve Zlíně a okolí rozšířila celá řada různých estrádních vystoupení, jež na sebe poutaly větší pozornost.

S prosincem 1951 přišla další změna. Na výchovných koncertech se představil

František Blaha¹², vedoucí kabinetu hudební výchovy, díky němuž došlo k rozšíření koncertů pro všechny školou povinné, takže každý žák navštívil dva výchovné koncerty během jednoho školního roku. Zlínské výchovné koncerty se podle vedení Františka Blahy dostaly do povědomí celé republiky, některé nahrál a vysílal Československý rozhlas. Dokonce je velice uznávalo Ministerstvo školství, věd a umění, a tak se na koncerty sjížděli různí pedagogové z celé republiky.

Funkce šéfdirigenta orchestru Rudolfa Kvasnici se pomalu blížila ke konci. Od roku 1952 probíhaly koncerty čím dál častěji pod taktovkou Vladimíra Matěje. Poslední koncert s šéfdirigentem Kvasnicou proběhl v červenci 1954 v lázních Luhačovice. Poté odešel do Prahy a stal se dirigentem Velké operety v Karlíně. Po celou dobu působení ve Zlíně se Kvasnica snažil s orchestrem pracovat na základním symfonickém repertoáru. Nejčastěji šlo o díla českých skladatelů, například Smetany či Dvořáka, ze světových autorů to byli nejvíce Musorgskij a Čajkovskij. V roce 1961 Rudolf Kvasnica zavítal do Zlína ještě jednou, dirigoval tehdy slavnostní koncert k 15.výročí založení filharmonie, na programu zazněla Smetanova Má vlast. Později ještě několikrát filharmoniky vedl na kolonádních koncertech v Luhačovicích. Ke konci svého života se přestěhoval do Brna, kde v roce 1986 ve věku 89 let zemřel.

Po odchodu Rudolfa Kvasnici z pozice šéfdirigenta (v polovině roku 1954) se jeho nástupcem stal Richard Týnský. Do té doby působil jako hlavní dirigent v bratislavském Symfonickém orchestru Československého rozhlasu, kde s velkou oblibou uváděl díla slovenských soudobých skladatelů. Jeho zkušenosti a praxe s vedením orchestru přispěly k příznivému vývoji filharmonie. Šlo o velmi náročnou, ale profesionální práci s orchestrem, kterou členové orchestru oceňovali. Velkou zásluhu měl na rozšíření repertoáru filharmonie.

Na konci roku 1954 byl jmenován František Blaha čestným členem filharmonie. Jeho spolupráce s filharmonií, na výchovných koncertech pro mládež, se rozšířila. Tyto koncerty byly postupem času pořádány i pro dospělé a tak se dostalo užšího a bližšího kontaktu se symfonickou hudbou všem věkovým skupinám. Blahovi se dostalo nabídky ke spolupráci i s Pěveckým sdružením moravských učitelů či s Plzeňským symfonickým orchestrem. V roce 1955 dostala filharmonie nové jméno, tentokrát Statní symfonický orchestr kraje Gottwaldovského (SSOKG). Orchester

12 František Blaha – (1912 – 1984) – pedagog, sbormistr, člen redakční rady časopisu Hudební výchova

často hrál koncerty v okolních městech, například Uherské Hradiště, Napajedla, Otrokovice, Vsetín, Valašské Meziříčí atd. V některých letech to bylo ročně až 50 koncertů mimo Zlín a ještě navíc asi kolem 100 vystoupení během letní sezóny v Luhačovicích.

V polovině šedesátých let přišla příznivá zpráva, která konečně vyřešila problém ohledně zkušební místnosti a koncertního sálu. Podnik Svit převedl filharmonii bývalý památník Tomáše Bati - Dům umění. Do té doby probíhaly koncerty většinou v sále Velkého kina, kam se sice vešlo až dva tisíce posluchačů, ale akustika byla velmi špatná. Velký problém představovaly prostory pro zkoušky orchestru. Filharmonie zkoušela například v mužském internátě, v sále Orlovný ve Zlíně, ve Společenském domě, v kavárně Morava či v Tylově divadle v Malenovicích. Prostory orchestrálních zkoušek se tedy velmi měnily a filharmonikům nevyhovovaly.

Zahajovací koncert v Domě umění proběhl 19. listopadu 1955 a díky velkému zájmu veřejnosti byl o tři dny později opakován. Do konce ledna 1956 ještě probíhala instalace nových varhan, které se podařilo získat díky cestovateli Jiřímu Hanzelkovi¹³. Tehdy šlo o nejmodernější varhany v celé republice. Nevýhodou sálu v Domě umění byla jeho kapacita – 680 posluchačů, což představovalo asi třetinu kapacity sálu Velkého kina. Ihned po zahájení také došlo k úpadku návštěvnosti koncertů, sál byl často zaplněn pouze z poloviny.

Snahy šéfdirigenta Richarda Týnského o zvýšení kvality orchestru nebyly vždy pochopeny ze strany hráčů. Tak docházelo k častému nedorozumění a vše dospělo až k odvolání Čeňka Tenka z funkce ředitele. Na jeho místo nastoupil v květnu 1956 Václav Návrat. Richard Týnský podal výpověď a z filharmonie odešel v září 1957. Zasloužil se o rozšíření repertoáru orchestru o díla slovenských a českých soudobých skladatelů – V. Kalabis, Č. Gregor, J. Reinberger. Dále o díla C. Franka či R. Wagnera. Práce orchestru pod vedením Týnského probíhala mnohem důkladněji. Po odchodu ze Zlína působil jako umělecký šéf Pomořanského symfonického orchestru v polské Bydhošti. Zemřel v roce 1974 ve věku 65 let a je pochován ve Zlíně na Lesním hřbitově.

Na volné místo šéfdirigenta nastoupil tehdy sedmadvacetiletý Eduard Fischer, který působil v Uměleckém souboru ministerstva vnitra v Praze. Po pravidelných zkouškách s orchestrem byl jmenován 1. listopadu 1957 uměleckým šéfem.

13 Jiří Hanzelka – (24. 12. 1920 – 15. 2. 2003) – český spisovatel a cestovatel

S novým dirigentem přišlo několik novinek. Opět šlo o změnu názvu filharmonie, která byla od února 1958 Filharmonie pracujících. Státní symfonický orchestr kraje Gottwaldovského byl ponechán v podtitulu. Netrvalo dlouho a podtitul byl o dva roky později změněn na Státní symfonický orchestr v Gottwaldově. O pár let později (v sezoně 1966/1967) se tento podtitul používal jako název orchestru a Filharmonie pracujících zůstala v logu ve tvaru FP.

Další změna se týkala tehdejšího ředitele Václava Návrata, který z filharmonie odešel. Vystřídal ho sedmačtyřicetiletý Václav Laňka. Po jedenácti letech odešel druhý dirigent Vladimír Matěj do Státního symfonického orchestru v Karlových Varech. Na jeho místo nastoupil třiaadvacetiletý Jaroslav Opěla¹⁴. S orchestrem vystoupil již během letní sezóny v Luhačovicích. Šéfdirigent Eduard Fischer se zaměřil především na dramaturgii koncertů, aby se opět zvýšil počet návštěvníků koncertu. Díky tomu vznikly v sezoně 1958/1959 dva základní abonentní cykly, které svým programem měly zaujmout posluchače s různým hudebním zaměřením.

Cyklus A představoval hudbu české moderny – Josef Suk, Vítězslav Novák, Leoš Janáček atd. Cyklus B oproti tomu uváděl základní symfonickou hudbu, čímž se měl navýšit počet posluchačů. Filharmonie myslela také na mladé publikum, díky čemuž vznikl ještě jeden cyklus zvaný Filharmonie pracujících mládeži. Vždy šlo o nějaký zajímavý koncert, který byl proveden před premiérou koncertu a celým večerem provázeli oba dirigenti. Tento cyklus byl pořádán pro nově vzniklý klub Hudební mládež, členové byli především studenti středních škol. Již v prvním roce se přihlásilo do klubu více než sedm set zájemců a tak byl celý abonentní cyklus věnovaný mládeži vyprodán. Členové klubu mohli využít poloviční slevu na všechny koncerty filharmonie. Po koncertech se nabízela možnost besedy s dirigentem a sólisty, které často trvaly i několik hodin.

V sezoně 1961/1962 byl zařazen do programu cyklus C. Původně šlo o populární koncerty s výkladem věnované mladým učňům. Nazýval se Za tajemstvím hudební řeči a v sezoně 1960/1961 jej navštěvovali také pracovníci zlínských podniků.

K prvnímu zájezdu mimo Českou republiku došlo v roce 1959, filharmonie se tehdy podívala do Maďarska, konkrétně do Budapešti a Dunajvárosu. Program byl složen z děl českých autorů a výběr z nich dokonce orchestr nahrál pro maďarský

14 Jaroslav Opěla – (22. 5. 1935 – 25. 6. 2016) – český dirigent

rozhlas. Zlínská filharmonie zde zažila velký úspěch, a tak o rok později na oplátku navštívil Gottwaldov maďarský soubor Vasas. Po zahraniční cestě do Maďarska následovalo Polsko a Rakousko.

Další významnou kulturní složku ve Zlíně představoval dětský Pionýrský sbor, jehož sbormistrem se stal Jaroslav Opěla. Vznik se datoval k roku 1959 a postupně se sbor rozšířil až na sto členů. Spolupracoval s orchestry České republiky a téměř každý rok vycestoval do zahraničí – 1963 Maďarsko, 1964 Bulharsko, 1965 Velká Británie.

Eduard Fischer rozšířil repertoár orchestru především o soudobou hudbu, tehdejší kritika hodnotila dramaturgii koncertů jako jednu z nejmodernějších v rámci Československých orchestrů. Publiku se však filharmonie moc nezavděčila, zájemců o soudobou hudbu nebylo mnoho. Abonentní cykly s tradičnějším programem byly vyprodané, ale při koncertech moderní, soudobé hudby se Dům umění podařilo zaplnit nanejvýš z poloviny. Ani díky větší propagaci se nepodařilo v lidech vzbudit zájem o tyto koncerty.

Od roku 1962 tak návštěvnost filharmonie nijak nevzrůstala, ale spíše klesala. Také o koncerty Hudební mládeže nebyl zdaleka takový zájem, jako v předchozích letech. A tak došlo ke zrušení cyklu se soudobým zaměřením a pro členy klubu platila pouze sleva na ostatní koncerty pořádané filharmonii. Mezi zlínskými občany rostla stále větší nespokojenost se zaměřením orchestru na vážnou moderní hudbu. Dokonce někteří napsali do regionálních novin Naše pravda, kde se o tomto tématu otevřeně diskutovalo.

V roce 1965 došlo ke změnám ve vedení orchestru. Druhý dirigent Jaroslav Opěla zastával svou funkci do konce roku, o půl roku později emigroval do západního Německa. Tam působil jako asistent Rafaela Kubelíka¹⁵ v Symfonickém orchestru bavorského rozhlasu. Kvůli jeho odchodu přestal fungovat sbor pionýrů.

Na jeho místo ve filharmonii nastoupil devětadvacetiletý Rostislav Hališka, který do té doby dirigoval Vojenský umělecký soubor v Bratislavě. Ředitel orchestru Václav Laňka odešel do Plzně na post ředitele plzeňské konzervatoře. Po jeho odchodu z filharmonie dočasně nastoupil na jeho místo šéfdirigent Eduard Fischer, v listopadu 1965 jej vystřídal a stal se ředitelem Filharmonie pracujících František Tichý, který působil ve Zlíně jako ředitel Lidové školy umění. Na jaře 1967 se

15 Rafael Kubelík – (29. 6. 1914 – 11. 8. 1996) – skladatel, houslista a jeden z nejvýznamnějších světových dirigentů

odstěhoval hlavní dirigent orchestru Eduard Fischer do Prahy, aby vedl tamější orchestr Pražských komorních sólistů. V roce 1968 opustil natrvalo místo ve filharmonii a zůstal v Praze v Armádním uměleckém souboru.

Eduardu Fischerovi se během svého působení ve Filharmonii pracujících podařilo dramaturgicky uspořádat jednotlivé abonentní řady koncertů tak, aby byl každý cyklus zaměřen pro různou skupinu posluchačů. Zájemci si tak mohli vybrat z období klasicismu či romantismu, nebo soudobou hudbu. Pokud šlo o repertoár orchestru, Fischer seznámil hráče i publikum se světovými, avšak dosud málo uváděnými autory dvacátého století – Claude Debussy, Maurice Ravel, Arnold Schönberg. Velmi pozitivní hodnocení ze strany kritiky se filharmonii dostalo díky uvedení děl v té době méně známých skladatelů, například Benjamin Britten, Witold Lutoslawski, Otmar Mácha, Jan Klusák aj. Nejvíce se zaměřil na díla Bohuslava Martinů, kterému patřil celý koncertní cyklus.

Po letech strávených v Praze se Eduard Fischer přestěhoval do Žiliny, kde se realizoval jako spoluzakladatel Státního komorního orchestru. Do Zlína se ještě několikrát vrátil, s filharmonií vystoupil například ve Vídni. Zemřel v Praze v roce 1993, bylo mu 63 let.

Jako další šéfdirigent se orchestru představil v lednu 1969 Zdeněk Bílek, který do té doby působil v Bratislavě jako asistent dirigenta Slovenské filharmonie. Již v předešlém roce absolvoval se zlínskými filharmoniky zájezd do Rumunska. Nový dirigent poněkud změnil dramaturgii koncertů. Zatímco v poslední době vévodila hudba soudobá, Bílkova představa se vrátila k základnímu repertoáru. Na své si tak přišla díla Josefa Haydna, Wolfganga Amadea Mozarta či Ludwiga van Beethovena, které doplnil o skladby z jiných stylových období. Dále se s orchestrem zaměřil na velká symfonická díla, například Verdiho Requiem, Beethovenova 9. symfonie, Janáčkova Glagolská mše, Asrael od Josefa Suka, Svěcení jara od Igora Stravinského atd. Bílek se také zasoužil o rozšíření koncertních cyklů na čtyři.

Od roku 1968 filharmonie spolupracovala s pěveckým sborem Dvořák, vedeným Ferdinandem Váňou. K první spolupráci s filharmonií došlo již v roce 1959. Požadavky ohledně repertoáru se rozšiřovaly a zvyšovaly, tudíž byl často přizván i jiný profesionální sbor.

Symfonická díla s velkým obsazením rovněž vyžadovala větší prostory pro jejich realizaci. Mluvilo se o novém koncertním sále, dokonce bylo i vybráno místo

pro jeho stavbu, ale nakonec k realizaci nedošlo. Filharmonie příležitostně vystupovala v nové budově Divadla pracujících, postavené v roce 1967, nebo ve společenském sále Družba.

Díky nové dramaturgii se začátkem sedmdesátých let podařilo zvýšit počet návštěvníků koncertů. Nový šéfdirigent vyrazil v dubnu a květnu 1970 do Itálie, na koncertech zazněla díla Brahmse, Dvořáka, Verdiho a Beethovena. Místní kritika hodnotila vystoupení velmi úspěšně.

Došlo také ke změně lázeňské sezony v Luhačovicích. Zůstaly pouhé dva měsíce a také koncertů bylo méně. Od šedesátých let dostaly možnost vystoupení i další orchestry. Postupem času vznikl Lázeňský kolonádní orchestr, který byl složen především z filharmoniků ze Zlína. Doplnovali jej hráči různých moravských orchestrů či studenti konzervatoří nebo akademií. V sedmdesátých letech jezdili filharmonikové kromě Luhačovic také do lázeňských měst na Slovensku, vystoupili na festivale v Piešťanech a Trenčianských Teplicích.

V roce 1972 se ve Zlíně poprvé konal festival Talentinum. Vybraní mladí umělci měli možnost zahrát si sólově s filharmonií. První ročník festivalu obsahoval pouze čtyři koncerty, v roce 1976 díky agentuře Pragokocert vzrostl počet koncertů přes dvě desítky a neprobíhaly pouze ve Zlíně, ale i v okolních městech. Festival Talentinum si zachoval svou tradici dodnes.

Spolupráce Zdeňka Bílka s filharmonií skončila v polovině roku 1974 díky jeho odchodu do divadelního orchestru v Košicích. Po působení v zahraničí se v devadesátých letech vrátil a spolupracoval s orchestry u nás i na Slovensku. Věnoval se rovněž pedagogické činnosti na konzervatoři i na VŠMU. Zemřel v roce 2006 v Bratislavě ve věku 83let.

Na post šéfdirigenta orchestru nastoupil od sezony 1975/1976 Rostislav Hališka, který ve filharmonii působil téměř deset let jako druhý dirigent. Na jeho místo, tedy na pozici druhého dirigenta orchestru nastoupil devětadvacetiletý Stanislav Macura¹⁶.

Repertoár filharmonie se za vedení dirigenta Bílka rozrostl, také došlo k velké obměně hráčů, kdy odešla většina zakládajících členů. Hališka však přišel k orchestru, který neměl dostatečný počet hráčů ve všech nástrojových skupinách a tak bylo jeho přání jasné – doplnit těleso profesionálními hráči. Díky rozsáhlé

16 Stanislav Macura – (6. 3. 1946) – dirigent, hudebník a hudební dramaturg

výměně hráčů se posunul průměrný věk orchestru a tím patřil k nejmladším v republice.

Hališka se ve výběru repertoáru vrátil trochu k předchůdci Zdeňka Bílka – k Eduardu Fischerovi. Orchester hrál skladby různých stylových období, ale nový šéfdirigent zařadil do programu koncertů více soudobé hudby. Filharmonie tak vystoupila na koncertech v Praze pořádaných Svazem českých skladatelů či v Brně na Dnech současné hudby.

Rok 1975 s sebou přinesl nový festival, stalo se jím Hudební jaro v Gottwaldově. Jeho náplní byla komorní hudba a také představil veřejnosti různá hudební seskupení z okolí Zlína. Festival probíhal střídavě s Talentinem a ukončen byl v devadesátých letech.

V sezoně 1978/1979 probíhalo na zámku Lešná natáčení filmu Koncert na konci léta¹⁷, který pojednával o životě skladatele Antonína Dvořáka. Orchester se tohoto natáčení zúčastnil. V říjnu natočila filharmonie svoji první desku, obsahovala Fresky a Rytiny Bohuslava Martinů a Sen o houslích od Oldřicha Flosmana. Dobovou kritikou byla hodnocena velmi úspěšně.

Dirigent Stanislav Macura ukončil svou spolupráci na konci sezony a po něm nastoupil Petr Altrichter¹⁸.

Novou podobu získaly výchovné koncerty. Po odchodu Františka Blahy v šedesátých letech zůstala koncepce koncertů nějakou dobu nezměněná. Až Rostislav Hališka přišel s jinou myšlenkou těchto vystoupení, která přetrvala dodnes. Na sklonku sedmdesátých let jezdil do Zlína se svým cyklem výchovných koncertů také Ilja Hurník¹⁹.

Na konci sezony 1979/1980 měla filharmonie další zahraniční zájezd, tentokrát do Řecka. Někteří členové zde vystoupili na festivalu v Kerkyře na Korfu a také v Aténách. To vše se událo díky České hudební společnosti a vzniklé Společnosti Bohuslava Martinů.

Petr Altrichter odešel v roce 1982 do Pardubic do Východočeského komorního orchestru. Tak se filharmonie ocitla bez druhého dirigenta, kterým se stal až v květnu 1983 Miloš Alexander Machek²⁰. V roce 1983 proběhla v Domě umění instalace

17 Koncert na konci léta – (1979), režie – František Vláčil, scénář – Zdeněk Mahler

18 Petr Altrichter – (24. 5. 1951) – český dirigent, absolvent JAMU

19 Ilja Hurník – (25. 11. 1922 – 7. 9. 2013) – český hudební skladatel, klavírista, pedagog, dramatik a spisovatel

20 Miloš Alexander Machek – český dirigent, hudební režisér Československého rozhlasu Brno

nových varhan, o nichž pobíhaly diskuze již několik let. Rovněž ředitel František Tichý odešel do penze a byl vystřídán Zdeňkem Divokým st.

Filharmonici měli daleko větší možnost podívat se do různých států, a to právě díky zahraničním zájezdům, jejichž počet neustále rostl. Vystoupili například ve Španělsku či Rakousku. Velký ohlas mělo také turné po západním Německu.

V roce 1988 došlo k významné změně, orchestr dostal nový název, který přetrval až dodnes – Filharmonie Bohuslava Martinů. Dřívější název Státní symfonický orchestr Gottwaldov (Filharmonie pracujících) byl pro svou délku velmi nepraktický.

Osmdesátá léta se ve filharmonii odrazila v tom nejlepším světle. Probíhaly 4 řady abonentních cyklů (jeden byl věnovaný komorní a varhanní hudbě), na festivalu Hudební jaro do Zlína se sjížděla spousta zajímavých a významných souborů a sólistů, a rovněž festivalu Talentinum se dostalo mezinárodního uznání. V roce 1989 měly ve Zlíně vystoupení dva soubory ze Západního Německa – Südwestdeutsche Philharmonie Konstanz a Bach-Chor der Pfalz Speyer.

2.3 Filharmonie po roce 1989

Rok 1989 s sebou přinesl spoustu nového, konkrétně 17. listopad, kdy propukla sametová revoluce. Ve filharmonii došlo ke změně ředitele, filharmonici na tuto funkci vybrali jednoho z hráčů prvních houslí, a tak 2. ledna 1990 nastoupil na místo ředitele Filharmonie Bohuslava Martinů Marek Obdržálek.

Významnou událostí února roku 1990 bylo vystoupení orchestru v Praze v Obecním domě. Zaznělo dílo od dirigenta a skladatele Karla Husy Hudba pro Prahu 1968. Tento večer hráli filharmonici pod taktovkou samotného autora.

Šéfdirigent Rostislav Hališka odešel o prázdninách 1990 do Moravského divadla v Olomouci. Na volné místo nastoupil od nové sezony na poloviční úvazek Peter Wolfgang Lückner a Zdeněk Bílek, který funkci šéfdirigenta zastával již v letech 1969 – 1975.

S příchodem Petera Lücknera prudce vzrostl počet zahraničních zájezdů. Do této doby orchestr nějaké zájezdy absolvoval, najednou jich ale bylo více než jeden za sezonu. Tradičně šlo o turné po Německu, během roku několikrát navštívili Vídeň, v létě Španělsko a kromě těchto celkem pravidelných destinací se objevilo i Dánsko, Francie, Nizozemsko, Polsko, Slovensko, Švýcarsko atd. Naprosto

ojedinělý byl zájezd v roce 1995, kdy filharmonie vystoupila v New Yorku, kdy z osmi koncertů proběhlo šest ve velkolepé Carnegie Hall²¹. Velkou zásluhu na tomto turné měl americký dirigent Peter Tiboris, se kterým filharmonie spolupracovala. Další velkou událostí bylo natočení pěti desek s vybranými skladbami Sergeje Rachmaninova pro vydavatelství Bayer Records, nebo díla Bohuslava Martinů či Karla Husy pro Vienna Modern Masters.

V roce 1991 se pořádal první ročník Mezinárodních dirigentských kurzů, k čemuž došlo díky kontaktům s kanadským hudebním manažerem Harry Hurwitzem. Na tyto kurzy se sjížděli začínající dirigenti a dirigentky z různých koutů světa, aby si mohli vyzkoušet spolupráci s orchestrem Konzervatoře Pavla Josefa Vejvanovského v Kroměříži, pokročilejší měli možnost dirigovat orchestr Filharmonie Bohuslava Martinů.

Peter Lücker odešel z postu šéfdirigenta v roce 1995, i nadále však s filharmonii spolupracoval na koncertech ve Zlíně či v Německu. Na volné místo byly vypsány od roku 1994 konkurzy, ale žádný z uchazečů vedení filharmonie nezaujal. Po vzájemné dohodě nastoupil před orchestr v roce 1995 Kirk Trevor, s nímž se filharmonici měli možnost několikrát setkat na pozici lektora Mezinárodních dirigentských kurzů.

Miloš Alexandr Machek se s Filharmonii Bohuslava Martinů rozloučil v roce 1999. Nejprve neměl žádné stálé angažmá a později ho přivítali v opeře v Olomouci. Do Zlína občas zavítá dodnes, nejčastěji diriguje výchovné koncerty pro děti. Koncepti těchto vystoupení vymyslel sám a nutno dodat, že nadšení publika složeného nejčastěji z předškolních dětí je obrovské. V tomto roce ukončil spolupráci také Kirk Trevor, který poté dirigoval orchestry v zahraničí, například komorní orchestr v Indianapolis či symfonický orchestr v Missouri. Dodnes pořádá každoročně Mezinárodní dirigentské kurzy ve Zlíně a Kroměříži.

Nástupcem se stal od nové sezony 1999/2000 Tomáš Koutník, který v té době působil rovněž jako šéfdirigent Státní filharmonie Košice. Již dříve si jej Zlíňané mohli všimnout, když vystoupil na festivalu Talentinum a od té doby příležitostně ve Zlíně dirigoval.

Rok 1999 s sebou přinesl jednu novinku. V předchozích letech se velmi mluvilo o různých možnostech, jak rozšířit a lidem přiblížit duchovní hudbu. Díky

21 Carnegie Hall – koncertní síň v New Yorku, v roce 1891 ji nechal postavit Andrew Carnegie podle návrhů architekta Williama Tuthilla

tomu vznikl Podzimní festival duchovní hudby Harmonia Moraviae. Konal se každý druhý rok a byl určitým doplněním dvou jarních festivalů Talentina a Zlínského hudebního jara.

V roce 2004 ukončil spolupráci s filharmonií šéfdirigent Tomáš Koutník. V současné době vyučuje na HAMU v Praze dirigování a je také lektorem Mezinárodních dirigentských seminářů u nás i v zahraničí.

Ve stejném roce ukončil svou funkci ředitele filharmonie Marek Obdržálek a na jeho místo nastoupil od roku 2005 Jozef Tkáčik, dřívější ředitel Slovenské filharmonie v Bratislavě. Na pozici hlavního hostujícího dirigenta nastoupil v roce 2005 Tomáš Hanus²². V září téhož roku se ujal postu šéfdirigenta orchestru teprve čtyřicetiletý Jakub Hruša, který současně s Filharmonií Bohuslava Martinů působil jako hlavní hostující dirigent Pražské komorní filharmonie a rovněž v Orchestre Philharmonique de Radio France jako asistent šéfdirigenta.

Mladý a talentovaný Jakub Hruša proslul mezi členy orchestru svou pílí a velkým nasazením, úroveň tělesa se tak prudce zvýšila. V roce 2008 odešel a i přes obrovské pracovní vytížení se do Zlína občas a velmi rád vrací. V současné době je šéfdirigentem symfonického orchestru v Bamberku. Pokračovatelem Jakuba Hruši se stal Stanislav Vavřínek, který byl šéfdirigentem Jihočeské komorní filharmonie v Českých Budějovicích.

Další velká událost přišla s dokončením výstavby nového Kongresového centra, kam se filharmonie přestěhovala k 1.1.2011. Moderní a akusticky celkem vyvážený sál je pro orchestr skvělým zázemím a díky tomu zde mohou být prováděny skladby různého obsazení, od komornějších děl až po velké symfonické kusy.

Hlavní hostující dirigent Tomáš Hanus odešel v roce 2010, v současné době je hudebním ředitelem Velšské národní opery a do Zlína se každý rok vrací. Jeho nástupcem se stal ve stejném roce Itál Walter Attanasi²³.

Za působení šéfdirigenta Stanislava Vavřína vznikly nové projekty. Filharmonie se tak spojila například se skupinou Hradišťan či F-dur Jazzband. Rovněž se uskutečnily koncerty, jejichž obsahem byla hudba k filmům. Rok od roku se zvyšovala návštěvnost filharmonie a vystoupili zde významní světoví sólisté,

22 Tomáš Hanus - český dirigent, v současné době hudební ředitel Velšské národní opery

23 Walter Attanasi – italský dirigent, spolupracuje s proslulými operními domy – Teatro San Carlo v Neapoli, Teatro Comunale ve Florencii

například klavírista Eugen Indjić, violoncellista Mischa Maisky, klarinetistka Sharon Kam či světoznámý tenorista Rolando Villazón.

S příchodem sezony 2015/2016 se orchestru představil nový šéfdirigent Vojtěch Spurný. Mimo koncertů se známým repertoárem zařadil do programu i méně známá díla ze starších období, například Symfonii g moll Josefa Myslivečka. Při některých vystoupeních se ukázala jeho schopnost dirigenta i hráče v jednom, kdy orchestr dirigoval a současně hrál na klavír či cembalo, jako tomu bylo například u Haydnova klavírního koncertu D dur.

Od roku 2015 je novým hostujícím dirigentem Leoš Svárovský²⁴, který s orchestrem podnikl v roce 2017 turné do Jižní Korei. Od nové sezony 2018/2019 čeká filharmoniky změna v podobě nového šéfdirigenta Tomáše Braunera²⁵.

24 Leoš Svárovský – (17. 5. 1961) – český dirigent a pedagog, šéfdirigent Aichi Central Symphony Orchestra Nagoya

25 Tomáš Brauner – (1978) – český dirigent, studoval dirigování a hoboje na Pražské konzervatoři, poté AMU (dirigování), laureát dirigentské soutěže Dimitrise Mitropoulose v Athénách

3. Hudební festivaly

3.1 Talentinum

Myšlenka vytvořit festival, na kterém se představí mladí umělci z oblasti vážné hudby, vznikla díky ve Zlíně tehdy probíhající soutěži mladých zpěváků a zpěvaček populárních melodií. Hlavním iniciátorem soutěže byla agentura Pragokonzert²⁶, která se později podílela i na organizaci Talentina.

Vznik Talentina je datován ke 4. květnu 1972, kdy proběhl 1.konzert. Původně se jednalo o koncertní cyklus, který však přerostl ve festival. Jeho náplní je umožnit začínajícím mladým talentům, sólistům a dirigentům, vystoupit na půdě filharmonie buď sólově nebo za doprovodu orchestru.

Jde o nesoutěžní přehlídku, která je zároveň mezinárodní, takže zájemci mohou přicházet z různých koutů světa. Věkový limit je 25 let u sólových hráčů a u dirigentů 30 let. Talentinum je pořádáno jako bienále, probíhá vždy v jarních měsících a svého času se střídalo s festivalem Hudební jaro v Gottwaldově (později Zlínské hudební jaro). V dřívějších letech byla opět po koncertech pořádána beseda se sólisty a dirigenty, které se návštěvníci koncertu mohli zúčastnit.

Návštěvnost Talentina byla vysoká, koncerty probíhaly například v Olomouci, Kyjově, Uherském Hradišti či v Bystřici pod Hostýnem. V roce 1990 zazněly některé vybrané koncerty v rozhlasu nebo je přenášela televize.

Po 17.listopadu 1989 přebrala organizaci festivalu Filharmonie Bohuslava Martinů. Přes společenské i finanční omezení zůstal festival zachován dodnes. V devadesátých letech a na přelomu tisíciletí měl menší rozsah, bylo tedy méně účastníků, ale mezinárodnost si zachoval. Publiku se představili začínající talentovaní umělci z Maďarska, Japonska, Velké Británie, Norska, Turecka, Kolumbie, Kanady, USA, Litvy atd.

Doba trvání festivalu se pohybovala v rozmezí několika dnů, organizačně šlo o velmi náročné období, například v roce 1980 proběhlo ve dnech 20. - 30. dubna celkem 17 koncertů. Hostování přijalo spoustu orchestrů, například Symfonický orchestr Československého rozhlasu Praha, Sukův komorní orchestr, Slovenský komorní orchestr pod vedením Bohdana Warchala, Státní filharmonie Brno atd. Možnost vystoupit na festivalu dostali také mladí umělci ze Zlína či okolí, například

26 Pragokonzert – založen 1959, nejstarší umělecká agentura v České republice

Hana Roušarová - housle, Adam Novák - housle, Petr Svozílek - klavír atd.

Od roku 1998 byly koncerty více zaměřeny pro mladé publikum, takže se téměř všechny konaly místo večerních hodin již dopoledne – šlo o tzv. výchovné koncerty pro studenty středních škol. Po pár letech se koncerty opět prováděly večer. V současnosti probíhají jak večerní koncerty ve Zlíně, tak dopolední mimo Zlín určené pro mládež. Nejčastěji tyto reprízy probíhají v Uherském Hradišti či Luhačovicích.

Významné osobnosti ČR, které vystoupili na festivale Talentinum: Boris Krajný – klavír (1974), Zdeněk Divoký – lesní roh (1978), Tomáš Koutník – dirigent (1978), Petr Altrichter – dirigent (1978), Václav Hudeček – housle (1980), Felix Slováček – klarinet, saxofon (1980), Zuzana Růžičková – cembalo (1982), Igor Ardašev – klavír (1982), Ivan Ženatý – housle (1984), Leoš Svárovský – flétna (1984), dirigent (1985), Tomáš Hanus – dirigent (1992), Gabriela Demeterová – housle (1994), Jana Boušková – harfa (1994), Ivo Kahánek – klavír (1996), Robert Kozánek – pozoun (1998), Tomáš Netopil – dirigent (2002), Jakub Hruša – dirigent (2002), Petr Nouzovský – violoncello (2002), Josef Špaček – housle (2006), Kateřina Javůrková – lesní roh (2016)

Komorní soubory: Academia dechové kvinteto (Jiří Maršálek – flétna, Jan Adamus – hoboj, Petr Daněk – klarinet, Miroslav Kubíček – lesní roh, Petr Svoboda – basklarinet), Smetanovo kvarteto (Jiří Novák – 1.housle, Lubomír Kostelecký – 2.housle, Milan Škampa – viola, Antonín Kohout – violoncello), Wihanovo kvarteto (Leoš Čepický – 1.housle, Jan Schulmeister – 2.housle, Jiří Zigmund – viola, Aleš Kaspřík – violoncello)

3.2 Harmonia Moraviae

V roce 1999 se ve Zlíně zrodil nový hudební festival Harmonia Moraviae. Původně byl orientován na duchovní hudbu. Je pořádán jednou za dva roky opět v jarních měsících a střídá se s Talentinem. První koncert proběhl 24. září 1999 v Uherském Hradišti v kostele sv. Františka Xaverského, kdy měli posluchači možnost uslyšet dílo Charlese Gounoda – Slavnostní mši a dvojkoncert d moll pro housle a hoboj Johana Sebastiana Bacha. Dirigoval Radek Dočekal, na housle hrál

Josef Vyžrálek a na hoboj Svatopluk Holásek – oba členové Filharmonie Bohuslava Martinů. Orchester vystoupil na mnoha krásných církevních místech, například Bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Svatém Hostýně, kostel sv. Filipa a Jakuba ve Zlíně, poutní chrám Narození Panny Marie ve Štípně atd.

V roce 2007 došlo ke změnám. Novým ředitelem filharmonie se stal Jozef Tkáčik a díky němu festival začal probíhat každoročně. Také vzrost počet koncertů a byli pozváni významní sólisté z České republiky i ze zahraničí. Rovněž se opustilo od původního záměru, kterým byla duchovní hudba, takže od té doby každoročně zaznívá na vystoupeních hudba různých žánrů. Kromě místní filharmonie zde vystoupily například Komorní filharmonie Pardubice, Carpe Diem (Francie), Collegium 1704, Baltic Neopolis Orchestra (Polsko) aj.

Představili se také významní sólisté a dirigenti – Kateřina Kněžíková, Iva Bittová, Bára Basiková, Jakub Hruša, Tomáš Hanus, David Švec aj. Zcela jinou podobu festivalu dodal od roku 2011 sál nově vybudovaného Kongresového centra a jedním z nejkrásnějších zážitků bylo vystoupení mezzosopranistky Magdaleny Kožené s uměleckým doprovodem Collegia 1704 pod taktovkou italského dirigenta Andrea Marcona. Dále v novém sále vystoupili sólisté světového formátu, například Mojca Erdmann - soprán (2013), Sharon Kam – klarinet (2013), Rolando Villazón - tenor (2014), Vadim Gluzman - housle (2015) či v loňském roce klavírista Javier Perianes.

4. Výchovné koncerty

Myšlenka zpřístupnit vážnou hudbu mladé generaci vznikla již kolem roku 1949, kdy filharmonie začala pořádat své první výchovné koncerty. Rozdíl mezi večerními koncerty pro dospělé a dopoledními koncerty určené publiku základních škol nebyl téměř žádný. Šlo většinou o klasická provedení večerních koncertů. Dětem tedy často chyběly informace o provedených skladbách a jejich autorech.

Změna nastala v prosinci 1951 s příchodem zlínského pedagoga Františka Blahy, který přišel s novou koncepcí výchovných koncertů. Postup byl následovný: Učitelé asi měsíc před koncertem obdrželi sepsaný program koncertu včetně rozboru jednotlivých skladeb, informace kolem jejich vzniku a životopisy autorů. Žáci tak byli zavčas s podstatnými informacemi obeznámeni a učili se zpívat melodie vybraných skladeb. Na koncertech filharmonici dětem představili zvuk každého hudebního nástroje, zahráli pak dohromady v různých kombinacích, zazněla témata, která se děti učily zpívat a na závěr je teprve orchestr zahrál v celku. Nechyběly také soutěže mezi třídami a školami, porotu pak tvořili žáci a z každé školy byly vybráni dva zástupci, kteří měli za úkol odpovídat na různé otázky.

Díky této nové metodě výchovných koncertů se dostala k dětem zábavnou formou klasická hudba. Mimoto se koncerty dostaly do celostátního povědomí a na popud Ministerstva školství se do Zlína a okolí sjížděli pedagogové z různých škol České republiky. Některá vystoupení vysílal i Československý rozhlas. U dětí měly koncerty velký úspěch, níže dokládám úryvek z dopisu Pionýrů z osmileté střední školy v tehdejší Gottwaldově.

„...Děkujeme Vám s.Blaho i vám členům SOKG za Vaši péči, s jakou pro nás koncerty připravujete. Ujišťujeme Vás, že Vaše práce není nadarmo. Když ve stát. rozhlasu uslyšíme kteroukoliv skladbu, která byla hrána na některém vých. koncertě, máme velkou radost a nezapomeneme se pochlubit s.učitelce co jsme slyšeli a zda-li také ona poslouchala. Vy budete mít zasluhu o to, že jste v nás probudili zájem o hudbu a slibujeme Vám, že krásám hudby zůstaneme věrni po celý život...“²⁷

27 MIKŠÍK, Jan. *Kronika Filharmonie pracujících*. Gottwaldov, 1952.

Dále přidávám poznámku z kroniky SOKG z roku 1954:

„...Výchovné koncerty pro školní i průmyslovou mládež, jakož i výchovné koncerty pro dospělé jsou dnes již všeobecně známé. Jejich pořad připravuje učitel František Blaha. Jen v samotném Gottwaldově bylo uspořádáno celkem 94 výchovných koncertů, kde poslouchalo díla našich i světových hudebních mistrů na 130 tisíc dětí. Výchovné koncerty připravovány jsou Fr. Blahou s velkou pečlivostí...“²⁸

V šedesátých letech ukočil spolupráci František Blaha a i po jeho odchodu se koncerty pro mládež provozovaly ve stejném duchu. Díky Rostislavu Hališkovy se v roce 1967 zrodilo modernější pojetí koncertů. V druhé polovině sedmdesátých let vznikly cykly výchovných koncertů s různými náměty podle Ilije Hurníka, který je ve Zlíně prováděl několik let.

S příchodem Miloše Machka do filharmonie dostaly opět novou podobu. Základem je příběh, který dětem dirigent vypráví. Je doplněn úryvky či krátkými skladbičkami a dohromady s vizualizací, moderní technikou osvětlení a audio nahrávkami je pro děti koncert velmi působivý. Hudební nástroje se dětem představí v leitmotivech různých skladbiček, které v průběhu zazní. Koncerty nesou i svůj název, např. O kouzelné mošně, Den hraček, Návštěva z Vesmíru, Tajemný Zlín atd. V posledních letech koncerty také vedou například Vojtěch Jouza, Vojtěch Spurný, Paul Mauffray, Jaromír Javůrek, Tomáš Hanák aj.

28 MIKŠÍK, Jan. *Kronika SOKG*. Gottwaldov, 1954.

5. Zájezdová činnost Filharmonie Bohuslava Martinů

5.1 Zahraniční zájezdy

Od dob vzniku filharmonie prováděl orchestr koncerty jak ve Zlíně, tak i v jeho okolí a v různých městech tehdejšího Československa. Zjistěte je nezbytné připomenout koncerty v lázeňském městě Luhačovice, kde filharmonie působila během letní sezony a prováděla i dva koncerty denně.

V roce 1959 ale nastala změna a orchestr podnikl svůj první zahraniční zájezd, a to do Maďarska – do Budapešti. Až do roku 1988 neprobíhaly zájezdy každoročně, ale od tohoto roku byly pravidelné a jejich počet se různě měnil, spíše zvyšoval (kromě roku 1989, kdy šlo pouze o zájezd do Německa a roku 2005, kdy filharmonie vycestovala do Německa a Rakouska).

Květen roku 1995 se stal vyjímečným, orchestr tehdy uskutečnil zájezd do USA, a to díky spolupráci s americkým dirigentem Peterem Tiborisem²⁹. Tehdy došlo k realizaci celkem osmi koncertů, z nichž šest proběhlo v Carnegie Hall v New Yorku.

Mezi další významné země, kde filharmonie koncertovala, patří Vatikán. V roce 2013 bylo 1150. výročí příchodu věrozvěstů sv. Cyrila a sv. Metoděje na Moravu a ve spojitosti oslav přišla nabídka uspořádat na tomto místě dvě vystoupení. První koncert zazněl v pátek 25. května 2012 v kostele sv. Praxedy při mši, které se zúčastnili evropští biskupové, také premiér České republiky a představitelé Zlínského kraje spolu se zástupci České biskupské konference. Za spolupráce souboru Hradišťan a Filharmonie Bohuslava Martinů proběhl i druhý koncert, tentokrát v bazilice Santa Maria Maggiore, na programu zazněla skladba Jiřího Pavlici *Porta peregrinorum* – pocta duchovnímu odkazu světců. Orchester hrál pod taktovkou Stanislava Vavříčka.

Velmi významným zájezdem bylo v únoru 2016 turné v Indii³⁰. Trvalo celkem devět dní a pro všechny to byla naprosto neuvěřitelná zkušenost. V každém člověku zanechal pobyt v Indii nesmazatelnou stopu. Během turné filharmonie vystoupila ve dvou městech – Mumbai a Kalkata, v každém městě zahrála jeden koncert. Na programu zazněla *Vltava* Bedřicha Smetany, *Coriolan* Ludwiga van Beethovena, klavírní koncert b moll Petra Iljiče Čajkovského a *Symfonie e moll Z Nového světa* od

29 Peter Tiboris – (31. 10. 1947 Wisconsin) – americký dirigent a producent

30 Turné Indie – naposledy v Indii vystoupila před 57 lety Česká filharmonie s Karlem Ančerlem

Antonína Dvořáka. K tomu zahráli filharmonici ještě pár národních indických písní.

Reakce publika byla velmi spontánní, lidé jásalí a svou radost dávali najevo křikem a potleskem. Za klavírem se představila Jana Chaudhuri a orchestr řídil dirigent Debashish Chaudhuri. V Kalkatě se k filharmonikům připojili místní učitelé, kteří si tak mohli zahrát v symfonickém orchestru.

Od 4. do 13. listopadu roku 2017 se konalo turné filharmonie do další asijské země – Jižní Korei. Filharmonici zde vystoupili pod taktovkou hlavního hostujícího dirigenta Leoše Svárovského celkem ve čtyřech městech – Soul, Icheon, Busan, Ulsan a na ostrově Je-ju. Základ repertoáru tvořila opět Vltava či Šárka z cyklu symfonických básní Má Vlast Bedřicha Smetany a symfonie č. 9 e moll Antonína Dvořáka, k tomu se střídal program operních árií, Glazunovova houslového koncertu či Rachmaninova klavírního koncertu č.2 c moll.

Další turné na sebe nenechalo dlouho čekat, již o necelé dva měsíce později byli filharmonici opět přivítáni v Indii, kde pobýli od 10. do 21. 1. 2018 celkem ve čtyřech městech – Nové Dillí, Mumbai, Goa a Kalkata.

Program koncertů byl následovný: B. Smetana – Z českých luhů a hájů (Má Vlast)

S. Rachmaninov – klavírní koncert č.2 c moll

A. Dvořák – symfonie č. 8 G dur

Sólo na klavír hrála Jana Chaudhuri a orchestr řídil Debashish Chaudhuri.

Na koncertě v Kalkatě se k orchestru opět připojili čtyři místní učitelé, pro které to byl nazapomenutý zážitek, jelikož v celé Indii neexistuje symfonický orchestr.

Přehled zahraničních zájezdů Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín:

1959 – Maďarsko

1961 – Polsko

1966 – Rakousko

1968 – Rumunsko

1970 – Itálie

1972 – Maďarsko

1975 – Rakousko

1978 – Itálie

1979 – Polsko

1981 – Řecko
1982 – Německo
1984 – Rakousko
1985 – Německo
1987 – Španělsko
1988 – Polsko, NDR, Rakousko, Španělsko
1989 – Německo
1990 – Dánsko, Německo
1991 – Francie, Německo
1992 – Francie, Německo, Itálie, Rakousko
1993 – Rakousko, Německo, Španělsko
1994 – Švýcarsko, Německo, Rakousko
1995 – Švédsko, USA, Německo, Rakousko
1996 – Švédsko, Švýcarsko, Německo, Rakousko
1997 – Švédsko, Španělsko, Rakousko
1998 – Švédsko, Francie, Španělsko, Německo, Rakousko
1999 – Belgie, Švýcarsko, Německo, Rakousko
2000 – Španělsko, Německo, Rakousko
2001 – Portugalsko, Dánsko, Španělsko, Německo, Rakousko, Polsko
2002 – Švýcarsko, Španělsko, Německo, Rakousko
2003 – Španělsko, Německo, Rakousko
2004 – Rakousko, Německo, Rakousko
2005 – Německo, Rakousko
2006 – Slovensko, Německo, Řecko, Rakousko
2007 – Rakousko, Řecko, Německo, Španělsko
2008 – Polsko, Rakousko, Německo, Slovensko, Ukrajina
2009 – Chorvatsko, Slovensko, Německo, Itálie, Rakousko
2010 – Slovensko, Německo, Itálie, Rakousko
2011 – Slovensko, Německo, Itálie, Rakousko
2012 – Slovinsko, Vatikán, Nizozemí, Slovensko, Německo, Itálie, Rakousko, Polsko
2013 – Polsko, Rakousko, Itálie, Německo, Francie, Slovensko
2014 – Nizozemí, Francie, Německo, Rakousko
2015 – Rakousko, Itálie, Německo

5.2 Zájezdy v rámci České republiky

Samotný vznik orchestru je spojen s městem Zlín, ve kterém zpočátku probíhaly všechny koncerty. Velmi netradičními místy pro hudební vystoupení se staly například podniková jídelna 64. budovy Svitů či garáž Divadla pracujících. Zanedlouho orchestr vystupoval po městech regionu, například Uherské Hradiště, Otrokovice, Kroměříž, Napajedla, Bystřice pod Hostýnem, Valašské Klobouky, Holešov atd.

Postupem času filharmonie koncertovala i v dalších městech České republiky a rovněž přicházela pozvání k vystoupení na nejprestižnějších festivalech u nás, například v roce 2009 hrál orchestr pod taktovkou Jakuba Hrůši na festivalu Pražské jaro s vynikajícími houslisty Régisem Pasquierem (Francie) a Bohuslavem Matouškem, na programu zazněly skladby: Zdeněk Zouhar – Variace na téma Bohuslava Martinů, Bohuslav Martinů – Koncertantní duo pro dvoje housle a orchestr a Petr Iljič Čajkovský – Symfonie č. 5 e moll. Na tomto festivalu vystoupila Filharmonie Bohuslava Martinů ještě o pět let později, když v roce 2014 doprovodila s dirigentem Robertem Jindrou českého baritonistu Adama Plachetku. Tentokrát program tvořily Biblické písně Antonína Dvořáka a árie z oper Bedřicha Smetany.

Mezi další festivaly, na kterých filharmonie vystoupila patří například Smetanova Litomyšl (2009, 2014, 2015), Janáčkův máj (2009, 2011, 2014, 2015), Český Krumlov (2014, 2017), Podzimní festival duchovní hudby Olomouc (2013), Dvořákova Příbram (2015), Špilberk (2007), Koncert lidí dobré vůle Velehrad (2012, 2013, 2014, 2015, 2017), České doteky hudby Praha (2011, 2014), Mahler Jihlava (2012) atd.

6. Koncertní sály Filharmonie Bohuslava Martinů

6.1 Dům umění

V roce 1933 se dovršila výstavba Památníku Tomáše Bati, který 12. července 1932 tragicky zahynul v Otrokovicích při leteckém neštěstí. Autorem projektu byl František Lydie Gahura³¹, jenž se znal s Tomášem Baťou osobně. Budova se nachází na svahu kopce vedoucího z Náměstí T. G. Masaryka a je snadno viditelná.

Strohá stavba ve tvaru krychle je tvořena železobetonovou konstrukcí s pláštěm ze skla. Uvnitř se původně nacházelo letadlo Junkers 13, ve kterém Baťa zahynul. V Památníku postaveném podle Gahury chybělo topení a toalety, tímto se měla lidem více přiblížit Baťova povaha. V padesátých letech 20. století se Památník přestavoval, byly připojeny dva přístavky, čímž však došlo ke znehodnocení této funkcionalistické architektury.

V listopadu roku 1955 se změnil název Památníku Tomáše Bati na Dům umění, nové prostory byly přizpůsobeny filharmonii a došlo tak k jejímu přestěhování. Kapacita sálu představovala 680 míst, ovšem některá místa posluchačům zcela nevyhovovala, a to z důvodu sloupů rozmístěných v sále. Na některé členy orchestru tak bylo hůř vidět. V těchto nových prostorech filharmonie působila několik desítek let, ke změně došlo s příchodem nového tisíciletí.

6.2 Kongresové centrum

Od roku 1928 stávaly v místě komplexu budov Kulturního a univerzitního centra ve Zlíně Masarykovy měšťanské domy, které vznikly na popud Tomáše Bati. Šlo o naprosto moderní stavby té doby. Tvarem komplex připomínal otevřenou knihu uprostřed spojenou zasklenou halou, v níž se nacházela kreslárna s tělocvičnou. Kvůli špatnému stavu došlo v lednu 1988 k jeho zbourání.

Místo zůstalo nějakou dobu nevyužitě, vznikla však myšlenka postavit v těchto prostorách dvě budovy, které nebudou kopírovat původní Masarykovy měšťanské domy, takže by se jednalo o stavby zcela odlišné. Příprava celého projektu začala na podzim roku 2005 a o rok později, přesně 26. června, byl položen základní kámen.

31 František Lydie Gahura – (10. 10. 1891 – 15. 9. 1958) – český architekt a sochař, tvořil v duchu funkcionalismu, byl jmenován městským architektem města Zlín, kde uskutečnil celou řadu urbanistických projektů (například projekt městského centra 1937 - 1941)

Hlavní architektkou Kongresového centra se stala Eva Jiříčná³² ve spolupráci s ateliérem AI-Design, s.r.o. Stavební práce trvaly čtyři roky, ke slavnostnímu otevření došlo 29. 9. 2010. Filharmonie se přestěhovala do nových prostor 1. 1. 2011.

Tato jedinečná budova je tvořena ze dvou částí – objektů. V prvním patře prosklené části se nachází restaurace, ve druhé části jsou víceúčelové sály. Dominantí je velký sál, kolem kterého jsou zkušebny, šatny, ladírny a přímo pod střechou je umístěno nahrávací studium. Kongresové centrum je ohraničeno dvojitou fasádou. Jedna je klasická a druhá je prosklená, tvoří ji luxferové panely v rámech o rozměrech 2,7 x 2,7 metrů. V noci svítí celá budova ve fialových odstínech, které jsou společně s bílou barvou použity i ve velkém sále.

Velký sál slouží k mnoha příležitostem, například se zde pořádají různé konference, přednášky či plesy, především jsou zde pořádány koncerty. Akustika sálu je precizně vyvážená, stěny jsou obloženy akustickými panely o hmotnosti 260 kilogramů. Strop nad jevištěm je upravený tak, že krásně odráží zvuk do hlediště. Velký sál má kapacitu 850 míst a má dva balkóny. Koncerty jsou také pořádány v malém sále, v publiku je až 100 míst a nejčastěji zde probíhají komorní koncerty, které se v poslední době s velkou oblibou pořádají i ve foyer.

32 Eva Jiříčná – (3. 3. 1939) – česká architektka a designérka, pro její stavby je charakteristické použití skla a betonu

7. Šéfdirigenti Filharmonie Bohuslava Martinů

Rudolf Kvasnica

9. září 1897 Rozetín u Tišnova – 18. prosinec 1986 Brno

V letech 1911 – 1914 studoval v Brně na konzervatoři skladbu a varhany u Leoše Janáčka, dirigování u Františka Neumanna. V roce 1921 se díky zásluze Janáčka dostal do Národního divadla v Brně, kde se postupně vypracoval až na dirigentský post. V letech 1943 – 1944 byl šéfem opery v Českém lidovém divadle (taktéž v Brně). Funkci šéfdirigenta pak zastával také v letech 1946 – 1954, tentokrát v symfonickém orchestru n. p. Baťa. Po svém odchodu z tehdejšího Gottwaldova působil v letech 1954 – 1960 ve Státním divadle v Karlíně.

Richard Týnský (původní příjmení Thierjung)

29. 9. 1909 Lvov (Ukrajina) – 30. 10. 1974 Brno

Jeho otec byl důstojník a rovněž dirigent vojenské posádkové hudby. Týnský studoval na konzervatoři v Brně, varhanní oddělení absolvoval v roce 1938, dirigování v roce 1939. V letech 1940 – 1948 působil v brněnském rozhlasu jako hudební režisér a rovněž byl dirigentem Besedy brněnské. O rok později (1949) se stal šéfdirigentem Symfonického orchestru Československého rozhlasu v Bratislavě a tuto funkci zastával do roku 1954. Následovalo angažmá ve Filharmonii pracujících v Gottwaldově (1954 – 1957). Od roku 1960 byl pedagogem na JAMU v Brně.

Eduard Fischer

24. listopad 1930 Praha – 22. únor 1993 Praha

V letech 1943 – 1946 studoval na Pražské konzervatoři hru na housle u Miloslava Sádla a u Josefa Micky (1946 – 1950), dále dirigování u Františka Brože. Následovala AMU v Praze (1950 – 1954), kde pokračoval v oboru dirigování, mezi jeho pedagogy patřil například Václav Neumann či Václav Smetáček. Povolání dirigenta uplatnil nejprve u amatérských souborů, od roku 1955 vedl dva roky Umělecký soubor ministerstva vnitra. Zúčastnil se mezinárodní dirigentské soutěže

v Besanconu, odkud si přivezl 3. cenu. V letech 1957 – 1968 působil jako šéfdirigent Filharmonie pracujících v Gottwaldově. Orchester si pod jeho taktovkou zahrál například 11. symfonii Dmitrije Šostakoviče nebo Prokofjevova Alexandra Něvského. V letech 1965 – 1979 byl dirigentem Pražských komorních sólistů, 1968 – 1969 šéf Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého. Od roku 1974 zastával deset let funkci šéfdirigenta Státního komorního orchestru v Žilině. Dirigoval v Jižní Americe, Japonsku, Kanadě či na Novém Zélandu. Vyučoval studium dirigování na AMU v Praze v letech 1982 – 1988.

Zdeněk Bílek

26. říjen 1923 Lipník nad Bečvou – 24. listopadu 2006 Bratislava

Na konzervatoři v Brně studoval v letech 1945 – 1950 dirigování, skladbu a varhany. Poté pokračoval na VŠMÚ v Bratislavě - dirigování u Václava Talicha. Tato studia ukončil v roce 1952. Stal se asistentem dirigenta Slovenské filharmonie (1954 – 1957) a později ji sám dirigoval. Byl spoluzakladatel a dirigent komorního orchestru Slovenské filharmonie a od roku 1969 zastával funkci šéfdirigenta Státního symfonického orchestru Gottwaldov. V roce 1975 odešel z filharmonie a stal se šéfdirigentem opery divadla v Košicích.

Rostislav Hališka

14. květen 1937 Ostrava

Jeho hudební počátky jsou také spjaty s městem Brno – na konzervatoři studoval hru na housle, kterou absolvoval v roce 1958. Rok na to ukončil absolventským výkonem obor dirigování, v němž pak pokračoval na JAMU ve třídě dirigenta Františka Jílka. Po studiích nastoupil v roce 1963 na pozici dirigenta do symfonického orchestru Vojenského uměleckého souboru v Bratislavě, konkrétně na dva roky. V letech 1966 – 1975 byl dirigentem a od 1975 do 1990 šéfdirigentem Státního symfonického orchestru Gottwaldov. V roce 1993 nastoupil do Liberce – divadlo F. X. Šaldy, kde zůstal dva roky. Od 1995 strávil tři roky v Západočeském symfonickém orchestru v Mariánských Lázních. Od roku 1981 působí rovněž jako pedagog na JAMU v Brně.

Petr Wolfgang Lücker

8. listopad 1933 Hamburg

V dětství začal hrát na kontrabas, ale brzy musel přestat kvůli poranění prstu. Tak započal svoji éru dirigenta. Vzdělání se mu dostalo u Kerryho Talliaferra v New Yorku a u Geoga Hursta. Zúčastnil se několika dirigentských soutěží a mezinárodních kurzů. Působil jako šéfdirigent Komorního orchestru v Darmstadtu, v letech 1990 – 1996 byl opět na postu šéfdirigenta, a to Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín. Dirigoval různé světové orchestry a hostoval v několika světových zemích, například Španělsko, Polsko, Čína, Izrael atd.

Kirk Trevor

8. 2. 1952 Anglie

Pochází z Anglie, nyní žije ve Spojených státech amerických. Působí jako hudební ředitel a dirigent Knoxville Symphony Orchestra a Indianapolis Chamber Orchestra. Na studiích v Anglii, Francii a USA se věnoval hře na violoncello a klavír, k tomu později přibylo dirigování. Jedním z jeho největších úspěchů je vítězství v dirigentské soutěži Leonarda Bernsteina. V USA vedl Dallas Symphony Orchestra a poté hostoval ve 25 orchestrech na třech světových kontinentech. V letech 1995 – 1999 byl šéfdirigentem Filharmonie Bohuslava Martinů. V současné době vede ve Zlíně každoročně o letních prázdninách Mezinárodní dirigentské kurzy, které mají ve městě svoji dlouholetou tradici.

Tomáš Koutník

4. 10. 1950 Olomouc

Na Pražské konzervatoři vystudoval hru na violoncello a dirigování, kterému se následně věnoval na AMU v Praze. Zúčastnil se Mistrovských kurzů u Igora Markewitche a Kurta Masura ve Weimaru. V roce 1977 získal Zlatou lyru a 1. cenu v Mezinárodní dirigentské soutěži v Besanconu. V roce 1979 byl laureátem na Mezinárodní soutěži G. Fittelberga v Katovicích. Jako dirigent začal svoji kariéru u Symfonického orchestru Slovenského orchestru v Bratislavě, v Praze vedl Sukův komorní orchestr, později byl dirigentem a šéfdirigentem Janáčkovy filharmonie

v Ostravě. V letech 1988 – 1996 působil jako stálý hostující dirigent Hofer Symphoniker v Bavorsku a od roku 1999 do 2004 na postu šéfdirigenta vedl Filharmonii Bohuslava Martinů ve Zlíně. V současné době je docentem dirigování na AMU v Praze a je také uznávaným lektorem Mezinárodních dirigentských seminářů v České republice i v zahraničí – Slovensko, Švýcarsko, Kanada.

Jakub Hrůša

23. červenec 1981 Brno

Od dětství se věnoval hře na klavír a později i na trombon, vystudoval gymnázium v Brně. Hudebně se věnoval na AMU v Praze - obor dirigování u Jiřího Bělohlávka, Leoše Svárovského a Radomila Elišky. Absolvoval v roce 2004, na koncertě řídil Symfonický orchestr Českého rozhlasu a zazněla mimo jiné Sukova symfonie Asrael. Jako čtyřadvacetiletý nastoupil do funkce šéfdirigenta Filharmonie Bohuslava Martinů ve Zlíně, kde působil do roku 2008. V letech 2009 – 2015 byl na postu šéfdirigenta PKF Prague Philharmonia, v současné době je stálým hostujícím dirigentem České filharmonie, hlavním hostujícím dirigentem Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra a od roku 2016 je šéfdirigentem Bambereských symfoniků.

Stanislav Vavřínek

26. únor 1972 Uherské Hradiště

Na konzervatoři v Brně studoval flétnu a dirigování, poté pokračoval na AMU v Praze obor dirigování. Absolvoval Mistrovské kurzy Roberta Benziho ve Švýcarsku. V letech 1994 – 1998 byl hlavním dirigentem Pražského studentského orchestru. Ze soutěží si přivezl tato ocenění: 1. cena v Neerpeltu v Belgii (1995), během tří let 2x 1. cena na Concertu Bohemia (1995 a 1996), v roce 1997 cena absolutního vítěze. Ve funkci šéfdirigenta působil v letech 1999 – 2008 v Jihočeské komorní filharmonii v Českých Budějovicích, poté od roku 2008 do 2015 ve Filharmonii Bohuslava Martinů ve Zlíně.

Vojtěch Spurný
(narozen 1964)

Studoval klavír a flétnu na Pražské konzervatoři, poté vystudoval na AMU v Praze operní režii, cembalo a dirigování. V holandském Utrechtu dále pokračoval na Hoogeschool de Kunsten ve studii cembala a také v interpretaci staré hudby. Absolvoval mistrovské kurzy, například u K. Giberta či J. Sonnleitnera. V letech 1999 – 2004 působil jako stálý dirigent ve Státní opeře Praha a v sezoně 2002/2003 byl uměleckým šéfem Opery. Spolupracoval s orchestry Ensemble 18+, Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Churrsaechsische Kammerphilharmonie, Haas ensemble, Brněnští komorní sólisté, Symfonický orchestr hlavního města Prahy FOK atd. Od roku 2015 do konce sezony 2017/2018 je na pozici šéfdirigenta Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín.

8 . Aktuální seznam členů FBM

1. housle:

Pavel Mikeska, K.M.

Ivana Mikesková Kovalčíková K.M.

Dana Kruyerová

Alena Strojilová

Jan Nedoma

Jitka Mrazíková

Miroslav Křivánek

Jana Štípková

Hana Tesařová

Jiří Novák

Marina Dronina

Veronika Pospíšilová

Radka Slaninová

2. housle:

Michal Mrkvica

Libor Macháček

Josef Vyžrálek

Josef Kubelka

Jan Kotulan

Helena Kotulanová

Jaroslav Aladzas

Jitka Šuranská

Marie Němcová

Jan Kovalovský

Lucie Hromádková

Viola:

Pavel Březík

Oldřich Šebestík

Roman Janů
Lucie Dümlerová
Micheala Slámová
Dana Božková
Iveta Sklenářová
Hana Tomanová
Veronika Dostálová
Miroslav Kašný

Violoncello:

Martin Bzírský
Karolína Zívalíková
Zdenka Aladzasová
David Kefer
Erich Hulín
Viktor Kozánek
Věra Kousalíková

Kontrabas:

Vítězslav Pelikán
Michal Pášma
Silvia Geryková
Pavel Juřík
Karel Pevný
Václav Mareček
Martin Crla
Jakub Veleta

Flétna:

Jana Holásková
Vladimír Vodička
Jiřina Vodičková
Jana Šindelářová

Hoboj:

Jana Lapková

Alžběta Jamborová

Naděžda Škrabalová

Monika Dedičová

Klarinet:

Aleš Pavlorek

Jiří Porubiak

Marek Smetka

Jiří Kundl

Fagot:

Michal Kubáč

Eva Karbanová

Jaroslav Janošík

Vít Procházka

Lesní roh:

Daniel Mlčák

Jiří Hammer

Milan Kubát

Rudolf Linner

Jiří Zatloukal

Vlastimil Kelar

Trubka:

Pavel Skopal

Miroslav Bureš

Zdeněk Macek

Pavel Skopal ml.

Pozoun:

Jakub Zívalík

Vít Pospíšil

Pavel Nevařil

Roman Sklenář

Tuba:

Miloslav Žváček

Bicí:

Gregor Kruyer

Jiří Trávníček

Pavel Kalivoda

Michal Kozák

Harfa:

Amelia Tokarská

9. Hobojová skupina Filharmonie Bohuslava Martinů

9.1 Členové hbojové skupiny od vzniku Filharmonie Bohuslava Martinů

Miloslav Šlapal

Ladislav Michalík

František Hlaváček

Pavel Verner

Josef Židek

Pavel Slezák

Břetislav Stavjaník

Josef Blaha

Jaroslav Janků

Karel Šašek

Viktor Kozánek

Jiří Bělík

Jitka Bližňáková

Svatopluk Holásek

Alena Šimková

Pavel Tylšar

Dagmar Nohejlová

Zdeněk Suchánek

Daniel Fajkus

Jiří Židek

Iva Drholecká

Petra Moučková

Jana Lapková

Krista Hallová

Alžběta Jamborová

Naděžda Škrabalová

Nela Slavíková

Denisa Bílá

Vojtěch Podroužek

Iveta Trojanová

Monika Dedičová

9.2 Současná hobojobá skupina Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín

Jana Lapková (roz. Benešová)

Narodila se 14. prosince 1975 v Olomouci. V letech 1990 – 1996 studovala hobojob na konzervatoři v Ostravě u Josefa Židka a po absolutoriu pokračovala na Ostravské univerzitě pod vedením Dušana Foltýna (1996 – 2000). Zúčastnila se několika hobojobových kurzů, například v Telči (Jean Louis Capezzali). V roce 2000 získala 1.místo + titul absolutního vítěze na Mezinárodní soutěži ve hře na hobojob a fagot. O rok později postoupila do prvního kola Mezinárodní soutěže Pražské jaro. Do Filharmonie Bohuslava Martinů nastoupila v roce 1999 (2. hobojob) a od roku 2000 je na pozici 1. hobojobe. V roce 2003 přednesla s filharmonií Koncert pro hobojob C dur od W. A. Mozarta. Pravidelně vystupuje v různých komorních seskupeních.

Alžběta Jamborová

Od roku 1994 studovala Konzervatoř v Brně u Gabriela Sýkory, po dvou letech přestoupila na Pražskou konzervatoř do třídy Františka Kimela. Dále pokračovala v Praze na HAMU u Jany Brožkové a absolvovala roční stáž v Helsinkách u Jouko Teikari. V roce 2005 úspěšně ukončila studia na HAMU a zároveň nastoupila ve Filharmonii Bohuslava Martinů Zlín na pozici 1.hobojobe. Zúčastnila se mnoha hobojobových kurzů, například Telč (Jean Louis Capezzali) či u Mourice Bourguea. Ve Zlíně vystoupila sólově s orchestrem – 2009 (J. Pelikán), 2016 (Martinů – Koncertantní symfonie). V roce 2011 vystoupila sólově na festivale Clarimania ve Wroclavi (O. Kukal). Od roku 2005 je členkou tria Ligneus, se kterým pravidelně vystupuje.

Naděžda Škrabalová (roz. Křupková)

Narodila se v roce 1984 v Prostějově, kde rovněž začala hrát na hobojob na ZUŠ u Jany Pellové. V letech 1999 – 2005 studovala brněnskou konzervatoř u Hany Bartoníkové a po absolutoriu pokračovala na JAMU v Brně ve třídě Ivana Séquardta. Zúčastnila se hobojobových kurzů, například u Paula Dombrechta či Marlen Vavříkové. Od roku 2007 je členkou Filharmonie Bohuslava Martinů ve Zlíně na pozici anglického rohu s povinností 2.hobojobe. Orchestrálně spolupracovala například s Filharmonií Brno, Moravskou filharmonií Olomouc, Jihočeskou filharmonií, Czech

Virtuosi, Čeští komorní sólisté, Moravské divadlo Olomouc aj.

Monika Dedičová

Narodila se v roce 1990 v Olomouci, nejprve se učila hře na klavír a flétnu. Na hoboj začala hrát na ZUŠ Žerotín u Světlany Pačanské při studiích SpgŠ v Přerově. Po dvou letech (v roce 2007) pokračovala ve studiu na Konzervatoři P. J. Vejvanovského v Kroměříži u Viktora Kozánka a Gabriely Kummerové. V současné době studuje HAMU v Praze ve třídě Liběny Séquardtové. Zúčastnila se hobojevých kurzů, například v Třeboni u Viléma Veverky či v Ostravě u Dušana Foltýna. V roce 2012 získala 1.místo na Soutěžní přehlídce konzervatoří a hudebních gymnázií v Teplicích. Členkou Filharmonie Bohuslava Martinů je od roku 2013, a to na pozici anglického rohu s povinností 2.hoboje.

10. Diskografie Filharmonie Bohuslava Martinů

1. B. Martinů – Rytiny, O. Flosman – Sen o houslích, B. Martinů – Fresky Piera della Francesca

housle – Bohumil Kotmel
dirigent – Rostislav Hališka
vydavatelství – Panton

2. Sváteční Pavla Břínková (sopranistka)

dirigent – Norbert Pfaffmeyer
dětský pěvecký sbor Moravské děti
vydavatelství – Delfa Zlín

3. S. Rachmaninov – Ostrov smrti, Symfonické tance

dirigent – Peter Lücker
vydavatelství – Bayer Records

4. S. Rachmaninov – symfonie č. 1 d moll

dirigent – Petr Lücker
vydavatelství – Bayer Records

5. S. Rachmaninov – symfonie č. 2 e moll

dirigent – Peter Lücker
vydavatelství – Bayer Records

6. S. Rachmaninov – klavírní koncerty - č. 2 c moll, č. 4 g moll

klavír – Kai Adomeit
dirigent – Peter Lücker
vydavatelství – Bayer Records

7. S. Rachmaninov – symfonie č. 3 a moll

dirigent – Peter Lücker
vydavatelství – Bayer Records

8. Nancy van Vate – Twelve Pieces for Piano on One to Twelve Notes, Gema Jawa, Sonata for piano, Six Etudes for Solo Viola, Three Sound Pieces for Brass and Percussion

klavír – Ruth Spindler

viola – Michael Davis

dirigent – Miloš Machek

vydavatelství – Vienna Modern Masters

9. Music from six Continens 1992 – B. Martinů – Lidice, D. Constantinides – symfonie č.2, A. Wagoren - The Train, R. Snyder – Fantasy Surrounding a Theme of Bartok, S. Shaffer – Catherine Wheels

dirigent – Miloš Machek

vydavatelství – Vienna Modern Masters

10. A. Bruckner – Symfonie č. 6

dirigent – Georg Tintner

vydavatelství – Deutsche Schallplatten

11. Hornkonzerte der Frühklassik – Joseph Haydn, Carl Stamitz, Michael Haydn

lesní roh – Petr Arnold

dirigent – Ernst Wedam

12. Koncerty pro fagot – J. K. Vaňhal, J. Pichl, Ch. Schimpke

fagot – Jaroslav Kubita

dirigent – Peter Lücker

Produkce FBM Zlín

13. S. Rachmaninov – klavírní koncerty - č. 1 fis moll, č. 3 d moll

klavír – Kai Adomeit

dirigent - Peter Lücker

14. Frühklassik an europäischen Adelshöfen – Erlebach, Tuma, Míča, Rejcha

dirigent – Peter Lücker
vydavatelství – Bayer Records

15. A. Dvořák – Houslový koncert
housle – Bohuslav Matoušek
dirigent - Peter Lücker
vydavatelství – Bayer Records

16. P. Mascagni – Silvano
Silvano – Joseph Wolverton
Matilde – Rachel Sparer
Renzo – Bojan Knezevic
Roza – Lorraine DiSimone
dirigent – Peter Tiboris
vydavatelství – Elysium Recordings

17. L. v. Beethoven – Symphony No. 3 „Eroica“, ouverture Coriolan, Leonora
ouverture No. 2
dirigent – Peter Tiboris
vydavatelství – Elysium Recordings

18. A. Dvořák – Vodník, Symfonické variace, Slovanská Rapsodie g moll, Scherzo
Capriccioso
dirigent – Petr Tiboris
vydavatelství – Elysium Recordings

19. W. A. Mozart – Symfonie č. 40 g moll, symfonie č. 41 C dur Jupiter,
L. v. Beethoven – Leonora předehra č. 3
dirigent - Peter Tiboris
vydavatelství – Elysium Recordings

20. Koloraturen von Rossini, Mayerbeer, Verdi, Donizetti, Mozart und Thomas
soprán – Lydia Rathkolb

dirigent – Victor C. Symonette
vydavatelství – Touringia - Germany

21. Láska v operetě

zpěv – Pavla Břínková (soprán) a Jan Ježek (tenor)
dirigent – Arnošt Moulík
vydavatelství – Delfa Zlín

22. Promenádní koncert z díla Bedřicha Smetany

dirigent – Kirk Trevor
produkce FBM Zlín

23. B. Bartók – Piano Concerto No. 3, M. Ravel – Gaspard de la Nuit

klavír – Moon Jung Kim
dirigent – Kirk Trevor

24. Music for Doubles – F. V. Kramář – koncert pro dva klarinety, C. Saint – Saëns –
La muse et la poëte (housle a violoncello), B. Martinů – dvojkonzert pro dva
smyčcové orchestry, klavír a tympán

klarinety – Stanley Drucker, Naomi Drucker
housle – Charles Rex
violoncello – Christopher Rex
klavír – Jacqueline Schiller
tympán – Gregor Kruyer
dirigent – Peter Tiboris

25. American Piano Concertos

klavír – Paul Bames
dirigent – Kirk Trevor
vydavatelství – Koch Schwann

26. Romantic Violin Concertos of the 20th Century – S. Barber, A. Arutiunian, G. C.
Menotti

housle – Walter Verdehr
dirigent – Kirk Trevor, Leon Gregorian
vydavatelství – Crystal Records

27. M. I. Glinka, A. Borodin, A. Dvořák, B. Smetana, Johann and Josef Strauss
dirigent – Norbert Pfaffmeyer

28. An American Concerto Tribute to Sigurd Raschèr – C. A. Wirth, K. Husa,
W. Grant, W. Benson, J. C. Worley
alt saxofon – Lawrence Gwozdz
soprán saxofon – Steffen Hass
dirigent – Kirk Trevor

29. B. Martinů – koncerty pro violoncello
violoncello – Jiří Hošek
dirigent – Petr Pololáník
Produkce FBM Zlín

30. F. Mendelssohn – Bartholdy – koncert pro klavír č. 1, L. v. Beethoven – symfonie
č. 7
klavír – Karel Košárek
dirigent – Norbert Pfaffmeyer

31. A. Dvořák – koncert pro violoncello, Z. Pololáník – Capriccio, M. Bruch – Kol Nidrei
violoncello – Kim Cook
dirigent – Gerardo Edelstein

32. D. Diamond – Rounds, M. Bruch – Scottish Fantasy, Maurice Ravel – Tzigane,
Claude Debussy – La Mer
housle – Wayne Lin
dirigent – Roberta Carpenter

33. L. v. Beethoven – Piano Concerto Movement in D, Kinsky Anh. 7, Piano Concerto

in D, Op. 61

klavír – Linnéa Bardarson

dirigent – Jon Ceander Mitchell

vydavatelství – Centaur

34. V. Novák – V Tatrách, J. Suk - Pohádka, B. Martinů – Špalíček

housle – Ivan Ženatý

dirigent – Jakub Hruša

Produkce FBM Zlín

35. B. Martinů – Piano Concertos Nos. 1, 2 and 4

klavír – Giorgio Koukl

dirigent – Arthur Fagen

vydavatelství – Naxos

36. P. Mascagni – Zanetto

Zanetto – Jennifer Larmore

Silvia – Eilana Lappalainen

dirigent – Peter Tiboris

vydavatelství – Elysium Records

37. B. Martinů – Piano Concertos Nos. 3 and 5, Concertino

klavír – Giorgio Koukl

dirigent – Arthur Fagen

38. Florencio Asenjo – A Thousand and One Nights: Impressions for Clarinet and Orchestra, Sinfonia Concertante, Three Images from Don Quijote

klarinet – Jiří Kundl

dirigent – Kirk Trevor

vydavatelství – Albany Records

39. Aaron Copland – Of Mice and Men, Our Town (complete film scores)

dirigent – Andrew Mogrelia

vydavatelství – Naxos

40. G. Cataldo – Opere per Orchestra: Preludio Sinfonico, Fantasia per violino ed orchestra, Piccola reminiscenza per violino ed orchestra, Sospiro elaborato, Notturmo per orchestra, Leggenda n. 1 per orchestra

klavír – Leoš Zavadilík

dirigent – Petr Pololáník

vydavatelství – Aion Techni

41. A. Rubinstein – Caprice Russe, Piano Concerto No. 5 in E flat, Ouverture to Der Thurm zu Babel

klavír – Grigorios Zamparas

dirigent – Jon Ceander Mitchell

vydavatelství – Centaur

42. A. Rubinstein – Piano Concerto No. 2 in F, Suite in E flat

klavír – Grigorios Zamparas

dirigent – Jon Ceander Mitchell

vydavatelství – Centaur

43. Live – A. Dvořák – Biblical songs, B. Smetana – Opera arias

zpěv – Adam Plachetka (baryton)

dirigent – Robert Jindra

vydavatelství – Radioservis

44. Florencio Asenjo – El Gran Teatro del Mundo, Birth of Venus, Gleanings

dirigent – Kirk Trevor

vydavatelství – Albany Records

45. Bach and Mozart – Concerto for Three Pianos

klavír – Igor Ardašev, Karel Košárek, Michal Mašek

dirigent – Debashish Chaudhuri

46. CD k výročí Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín – 70 let

B. Martinů – Fantasies symphoniques, A. Pavlorek – Double Concerto for Bass Clarinet, Piano, Strings and Percussions, Leoš Janáček – 1. X. 1905

Coulour Bass Duo – bass klarinet – Jiří Porubiak, klavír – Lukáš Michel

dirigent – Vojtěch Spurný

Produkce FBM Zlín

47. A. Rubinstein – Piano Concerto No. 1 in E minor, Don Quixote: Musical Character

Portrait: Humoresque for Orchestra

klavír – Grigorios Zamparas

dirigent – Jon Ceander Mitchell

vydavatelství – Centaur

Závěr

Svou diplomovou prací jsem se snažila přiblížit Filharmonii Bohuslava Martinů – od historie po současnost a poukázat na velký vývoj, kterým od počátků prošla. Během těch 72 let jejího působení se zde vystřídalo velké množství členů, nespočet vynikajících sólistů, řada inspirujících dirigentů a také všichni ti, kteří se starali o chod filharmonie.

Díky tomu, že jsem si vybrala takové téma pro svoji diplomovou práci jsem se dostala ke spoustě materiálům, ať už to byly kroniky filharmonie, brožury, fotky atd. Netuším, jestli bych do těchto materiálů někdy nahlédla, nebo se o ně někdy více zajímala, jako právě teď. Tímto způsobem se ke mně dostala spousta informací a jsem za ně moc vděčná.

Přála bych si, aby se i nadále Filharmonii Bohuslava Martinů dařilo a byla pro posluchače místem, kde mohou potěšit a zušlechtit svoji duši v dnešním hektickém světě.

Seznam použité literatury

MIKŠÍK, Jan. *Kronika Filharmonie pracujících*. Gottwaldov, 1952.

MIKŠÍK, Jan. *Kronika SOKG*. Gottwaldov, 1954.

Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín - 60. výročí svého založení. Zlín, 2006. ISBN 80-239-6820-3. (buletin)

70. výročí Filharmonie Bohuslava Martinů. Zlín, 2016. (buletin)

Talentinum 1972 – 2010. Zlín, 2016. (buletin)

Zlín - město architektury. Zlín, 2012. (buletin)

In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2018-04-24].

[online]. [cit. 2018-04-24]. Dostupné z: www.ceskyhudebnislovník.cz

Přílohy

Příloha č. 1 – Pohled na Baťovy domky

Zdroj: <http://www.czechtourism.com/besoktsjekkia/>

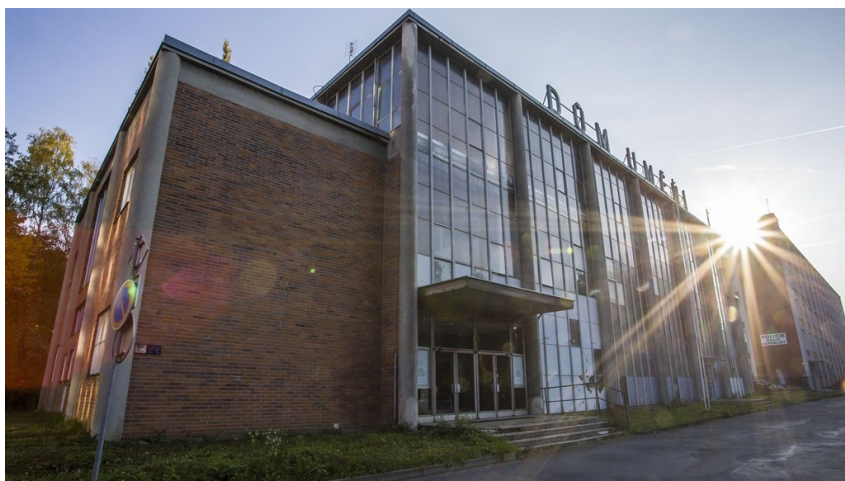
Příloha č. 2 – Sourozenci Anna, Tomáš a Antonín Baťovi (kolem roku 1900)

Zdroj: <http://tomasbata.org/wp-content/uploads/2016/10/1-2.jpg>

Příloha č. 3 – Skupina členů Zlínské filharmonie po zkoušce před Společenským domem (říjen 1947)

Zdroj: 70. výročí Filharmonie Bohuslava Martinů. Zlín, 2016. (buletin)

Příloha č. 4 – Dům umění

Zdroj: https://1gr.cz/fotky/idnes/16/102/r7/RAS66bb14_121514_3346327.jpg

Příloha č. 5 – Kongresové centrum (venkovní pohled)

Zdroj: <https://img.obrazky.cz/?url=a65bce35fc60bf9f&size=3>

Příloha č. 6 – Kongresové centrum (Velký sál)

Zdroj: http://www.centroprojekt.cz/wp-content/uploads/2015/03/00_Kongresove_centrum_Zlin_-_Centroprojekt-384x256.jpg

Příloha č. 7 – Filharmonie Bohuslava Martinů (2016)

Zdroj: https://www.mhflj.cz/wp-content/uploads/2018/01/Filharmonie_Bohuslava_Martinu%CC%8A_2.jpg

Příloha č. 8 – Zlínští filharmonikové v Indii (leden 2018)

Zdroj: <https://img.obrazky.cz/?url=c546d932b8b1771c&size=2>

Příloha č. 9 – Koncert s tenoristou Rolandem Villazónem a sopranistkou Pumezou Matshikizou (říjen, 2014)

Zdroj: <https://img.obrazky.cz/?url=a94892ae3756e4cf&size=3>

Příloha č. 10 – Koncert s klavíristou Eugenem Indjicem (listopad 2015)

Zdroj: <http://www.filharmonie-zlin.cz/wch/photogallery/203/photo/15.jpg>

Příloha č. 11 – Koncert s klarinetistkou Sharon Kam (říjen 2013)

Zdroj: <https://img.obrazky.cz/?url=132f590e3214572d&size=3>